

E P O S

2 0 2 1

ו י פ א

01-08.05.2021

הפסטיבל הבינלאומי לסרטי תרבות ואמנות

THE INTERNATIONAL ART FILM FESTIVAL

מוזיאון תל אביב לאמנות **פיתוח**

12
אפוס
EPOS

רכישת כרטיסים ←

מוזיאון תל אביב לאמנות
שרי שאול המלך 27, ת"א
כרטיס לפסטיבל
כולל כניסה למוזיאון
בשעות פעילות המוזיאון

מחיר רגיל: **46 ₪**
גמלאים / חברי איגודים: **40 ₪**
סטודנטים / חיילים: **26 ₪**
ימתנה בהצגת תעודה בחוקף

משרדי אפוס: 073-3744807 / EPOS INTERNATIONAL ART FILM FESTIVAL / EPOS INTERNATIONAL ART FILM FESTIVAL / EPOSTICKETS@GMAIL.COM / FILMART.CO.IL

פסטיבל אפוס יפעל על פי הנחיות התו הירוק של משרד הבריאות, לאירועי תרבות באולמות קולנוע שינויים והנחיות עדכניות יפורסמו באחר ובעמוד הפייסבוק של הפסטיבל / דמי ביטול כרטיס הינם 5% מהעלות

מתוך: הקינה של אלפרדו ז'אר / עמי 31 →

GREETINGS BY MINISTER OF CULTURE AND SPORT OF ISRAEL

It is quite symbolic and encouraging that the Epos film festival, which was forced to close on the eve of its opening last year due to the pandemic is the first to reopen – despite the many challenges – marking the reopening of the entire cultural realm to art and culture fans, and enabling them to return to their daily routines, something that is not to be taken for granted. I want to congratulate you for this and for remaining committed to your goal and to your festival's mission of preserving and documenting Israeli and international art and culture.

I would also like to take this opportunity to congratulate the Tel Aviv Museum of Art on reopening its doors. The decision on the part of the festival organizers and museum administration to partner once again is an important statement, and offers an accessible, multidisciplinary meeting place showcasing art, theater, concerts, and film for adults, children and parents of all ages who love art and culture.

Anyone who is familiar with Epos and has followed it in the past knows it has for years maintained the highest quality and presented Israeli audiences with the best films on cinema, plastic arts, music, theater, literature and poetry, dance, and more – and for that I am grateful.

I want to congratulate the organizers and producers of the festival, foremost among them its founder and artistic director, Micky Laron; the Tel Aviv Museum of Art and its director Tania Coen-Uzzielli; the audience; the students attending the screenings; and, of course, the local and international filmmakers presenting their works here in Israel.

Yehiel "Hili" Tropper
Minister of Culture and Sport

ברכת שר התרבות והספורט

פסטיבל הקולנוע חוזר בגדול ופותח את שעריו לכל שוחרי האמנות והתרבות. הודות לנחישות, לדבקות במטרה וההתמדה של יוצרי ומשתתפי הפסטיבל, הפסטיבל ייפתח ויממש את ייעודו בשימור ותייעוד תרבות ואמנות ישראלית ובינלאומית.

בהזדמנות זו, ברצוני לברך גם את חזרתו לשגרה של מוזיאון תל אביב לאמנות. הבחירה של מארגני הפסטיבל ושל הנהלת המוזיאון לקיים את פסטיבל אפוס במוזיאון ת"א הינה אמירה חשובה. מוזיאון ת"א משמש כמקום מפגש רב תחומי ונגיש לקהל אוהב אמנות, מבוגרים, ילדים והורים, בו מקיימים הצגות, קונצרטים, הקרנת סרטים איכותיים וכמובן הגלריות.

הפסטיבל הצליח לאורך השנים לשמור בקפידה על עושר תרבותי והביא לקהל הישראלי את מיטב הסרטים בתחומים מגוונים החל מקולנוע, מוסיקה, תיאטרון, וכלה באמנות פלסטית, ספרות, שירה ומחול ועל כך הערכת.

ברכותי למנהלי ומפיקי הפסטיבל, ובראשם למייסדת והמנהלת האמנותית מיקי לרון, למוזיאון תל אביב לאמנות ולמנכ"לית שלו, טניה כהן עוזיאלי, לקהל, לתלמידים ולסטודנטים המגיעים להקרנות הסרטים וכמובן ליוצרי הסרטים מהארץ ומחו"ל המציגים כאן את סרטיהם בישראל

בברכה,
חילי טרופר
שר התרבות והספורט

ברכת ראש העיר תל-אביב-יפו

GREETINGS BY MAYOR OF TEL AVIV-YAFO

With the start of spring and after a particularly challenging year, we are finally tasting freedom and starting to return to the life we missed dearly: We turned off our devices, put on our masks, and started seeing our loved ones in person. Hallelujah!

The Epos International Art Film Festival, which is dedicated entirely to cinematic works that document the cultural world, is also a harbinger of spring – and this year it serves as a ceremonious announcement of the return of art and culture to our lives after a long absence. Epos's focus on culture – in all its forms – taps into our strong collective yearning and fulfills audiences' desire to once again consume culture live and without restrictions, masks, or social distancing.

Tel Aviv-Yafo, which consistently cultivates art, encourages creativity and creation, and promotes cultural experiences is pleased to welcome back our important partner Epos, which for more than a decade has held its worthy place in the Tel Aviv cultural landscape, enriching it and contributing to the spirit and values of our city. Enjoy!

Yours,
Ron Huldai
Mayor of Tel Aviv-Yafo

עם פרוץ האביב אחרי שנה מאתגרת במיוחד, יצאנו סוף-סוף לחירות והתחלנו לחזור לחיים שכל כך התגעגענו אליהם: כיבינו את המסכים, עטינו מסכות, ופגשנו את האנשים שאנחנו אוהבים פנים אל פנים. הללויה!

גם פסטיבל הקולנוע "אפוס", המוקדש כל כולו ליצירה קולנועית המתעדת את עולם התרבות, הוא ממבשרי האביב, ומכריז ברוב טקס על חזרת התרבות לחיינו לאחר היעדרות ארוכה. על אף שהוא עושה זאת על המסך הגדול, העיסוק של "אפוס" בתרבות – על כל גווניה – פורט על הגעגועים העזים של כולנו, וקולע היטב לכמיהה של קהלים רבים לשוב ולצרוך תרבות חיה ללא מגבלות, ללא מסכות, וללא ריחוק חברתי!

העיר תל אביב-יפו, השוקדת כל העת על טיפוח האמנות, עידוד היצירה והפצת החוויה התרבותית, מקדמת בברכה את השותף החשוב "אפוס", שכבר יותר מעשור כובש את מקומו הראוי בנוף התרבותי התל-אביבי, מעשיר אותו ותורם לרוחה ולערכיה של עירנו.

בילוי נעים,

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל-אביב-יפו

ברכת מנכ"לית מוזיאון תל אביב לאמנות

בשנה האחרונה חווה עולם התרבות, ומוזיאון תל אביב לאמנות כאחד ממוביליו, משבר שלא נראה כמותו מעולם. לראשונה הוצג פסטיבל אפוס הבין-לאומי לסרטי תרבות ואמנות באופן מקוון. אט אט העולם ככלל ועולם התרבות בפרט חוזרים לשגרה זהירה, ופסטיבל אפוס יתפוס מחדש את מקומו הטבעי בין כותלי המוזיאון.

השנה הקרובה טומנת בחובה פרויקטים גדולים וייחודים שלא נראו כמותם בארץ, וזו מתוך תקווה גדולה שנחזור לשגרה ברוכה של עשייה תרבותית. בשנה הקרובה מוזיאון תל אביב לאמנות יציין יובל לחנוכת הבניין הראשי בשדרות שאול המלך, בתכנונם של זוכה פרס ישראל אדריכל דן איתן, ואדריכל יצחק ישר. חנוכת הבניין ב־1971 הייתה רגע של בגרות ומודעות עצמית למוסד שלראשונה זכה במבנה קבע שתוכנן מראש לצרכיו, ביחמתו ובהובלתו של ד"ר חיים גמזו שכיהן פעמיים כמנהלו של המוזיאון. תפיסתו של ד"ר גמזו כי "מוזיאון הוא משכן ליצירות אמנות, ועליו להיות יצירה אמנותית בפני עצמה", לימים הפכה את המבנה לאחד מסמליה האדריכליים של ישראל.

לציון היובל יציג המוזיאון תערוכה ארכיונית והיסטורית שתעסוק בהקמת המבנה. נוסף לכך, תוכנית התערוכות המגוונת בשנה הנוכחית כוללת תערוכות של האמנים הישראלים דוד גינתון, ערן נווה, אפרת חכימי וישראל חמד, ותערוכות בין-לאומיות של אמנים כמו אלכסנדר קאלדר ואן בירמן. פסטיבל אפוס הבין-לאומי לסרטי תרבות ואמנות מהווה את יריית הפתיחה לחזרת האירועים כפי שהתקיימו כדרך קבע במוזיאון. הפסטיבל מעניק במה ליצירה המוקדשת לעולם התרבות על כל גווניו. תכניו עולים בקנה אחד עם המסורת ארוכת השנים של המוזיאון כבמה רבת-חומית במגוון חלליו.

אבקש לנצל הזדמנות זו להודות למיקי לרון, מנהלת הפסטיבל, ולצוותה אשר עומלים במשך כל השנה על מנת להפיק פסטיבל כה חשוב בנוף התרבותי. ברצוני להודות, כמו כן, למחלקת האירועים של מוזיאון תל אביב לאמנות ולמנהלה דודי פלג על שיתוף הפעולה באירוח אירוע תרבותי חשוב זה.

אני שמוכה ובטוחה בהנאה ובעניין אשר פסטיבל זה יביא לפתחנו.

טניה כהן-עוזיאלי
מנכ"לית, מוזיאון תל אביב לאמנות

GREETINGS BY THE DIRECTOR OF TEL AVIV MUSEUM OF ART

Over the last year, the cultural world – and one of its leading institutions, the Tel Aviv Museum of Art – faced an unprecedented crisis. The Epos International Art Film Festival was presented online for the first time and, now, as the world slowly and cautiously returns to its routine, the Epos festival is returning to its natural place in the museum.

This coming year will encompass large, unique projects the likes of which have never been seen in Israel – and it is my great hope that we will return to the blessed routine of cultural activity. In the coming year, the Tel Aviv Museum of Art will mark the 50th anniversary of its building on Shaul HaMelech Boulevard, designed by Israel Prize-winning architect Dan Eitan and architect Itzhak Yashar. Initiated and led by Dr. Haim Gamzu, two-time director of the museum, the Tel Aviv Museum of Art building has since become one of Israel's leading architectural landmarks.

To mark this anniversary, the museum will present a historical and archival exhibition of the building's creation. In addition, the museum is planning diverse exhibitions of Israeli artists including David Ginton, Eran Naveh, Efrat Hakimi, and Yisrael Hemed, and international artists such as Alexander Calder and Aenne Biermann.

Epos Art Film Festival provides a platform for creativity that is dedicated to the full spectrum of the cultural world. Its content aligns with the museum's years-long tradition of providing a stage for multidisciplinary creation throughout its halls and galleries.

I would like to take this opportunity to thank Micky Laron, the festival director, and her staff, who work throughout the year to produce a festival that is vital to the cultural landscape. I would also like to thank the museum's events department, led by Dudi Peleg, for its cooperation in hosting this important cultural event.

I am confident this festival will bring us all great joy and interest.

Tania Coen-Uzzielli
Director, Tel Aviv Museum of Art

ברכת יו"ר מועצת הקולנוע

פסטיבל אפוס הוא הראשון לחזור מכל פסטיבלי הקולנוע בארץ לאולמות מאז פרוץ מגפת הקורונה ואין מרגש מזה.

פסטיבל אפוס מציע תכנית מקורית ואיכותית עם תוכן אותנטי של קולנוע העוסק באמנויות השונות: מתיאטרון ומוזיקה, דרך אמנות פלסטית ומחול ועד צילום ואדריכלות. זוהי חגיגה של קולנוע עשיר היוצר הזדמנויות להתרשם, לחוות ולהתפעל מהאופן בו האמנויות השונות משתקפות בקולנוע.

בפסטיבל השנה יתקיימו תוכניות שנאלצו להתבטל שנה שעברה בשל משבר הקורונה כגון: התחרות לסרטים קצרים של סטודנטים לאמנות ויוצרים עצמאיים ו"סרטים בעקבות משוררים". בנוסף יוצגו מעל ל-30 סרטים תיעודיים ועלילתיים באורך מלא בקטגוריות שונות, ביניהן הסרט "War of Art" על אמנות בצפון קוריאה, סרט על בית האופרה בסידני, סרט על הבמאי המוערך והמשיפע פדריקו פליני ועוד.

בשם עמיתיי במועצה הישראלית לקולנוע אני שמח לברך את באי הפסטיבל ואורחיו, את מארגניו ואת יוצרי הקולנוע ולאחל חוויה קולנועית מרתקת ומיוחדת במינה.

בברכה,

אייל בורס

יו"ר המועצה הישראלית לקולנוע

GREETINGS FROM THE CHAIRMAN OF THE ISRAEL FILM COUNCIL, MINISTRY OF CULTURE & SPORT

The Epos International Art Film Festival is the first cinematic festival in Israel to return to theaters since the outbreak of the coronavirus pandemic – and there is nothing more exciting than this.

The Epos festival offers an innovative, quality program featuring authentic films dealing with different art forms: from theater and music to plastic arts and dance to photography and architecture. It is a celebration of rich cinematic offerings that provides opportunities to experience and appreciate the way these different art forms are reflected on the big screen.

This year's festival includes programs that were unfortunately canceled last year due to the virus, including a short film competition for students and independent artists, as well as films inspired by playwrights. There will also be more than 30 full-length documentary and feature films in different categories, including "War of Art" about art in North Korea, a film about the Sydney Opera House, one about the renowned and influential director Federico Fellini, and more.

On behalf of my colleagues at the Israel Film Council, I am pleased to welcome festivalgoers and guests and to congratulate the festival's organizers and participating artists. I wish you all a fascinating and unique cinematic experience.

Eyal Boers

Chairman

Israel Film Council

ברכת מנהלת הפסטיבל

שוחרי אמנות ותרבות יקרים,

איזו שנה עברנו, קשה, מדכדכת ומאתגרת. אני רוצה לחלוק איתכם את מה שעבר על פסטיבל אפוס בשנה זו: זכור, הפסטיבל ה-11 שלנו ננעל בערב הפתיחה שלו בגלל התפשטות מגיפת הקורונה. אחרי כמה ימים לא קלים התעשתנו והחלטנו להעלות את סרטי הפסטיבל לפלטפורמת האונליין החדשה שלנו ובזכות הצוות המקצועי והנמרץ שלנו הועלו מרבית סרטי הפסטיבל לרשת במינימום זמן, והיינו לפסטיבל האונליין הראשון בארץ. הקהל הוותיק שלנו הביע את שביעות רצונו, ובנוסף נחשפנו לקהל חדש שלא הכיר אותנו – וזה בהחלט הישג שאנו גאים בו.

בעקבות השנה המאתגרת שממנה למדנו הרבה מאוד, החלטנו גם להקרין, במחווה נרגשת לקולנוע הישראלי, סרטים ישראליים מתוך אוצרות הסרטים על האמנויות השונות שהוקרנו ושודרו בעבר בארץ. ברור לנו שעבור הרבה אנשים – בוודאי הצעירים יותר, שלא זכו לצפות בהם בהקרנה המקורית – הם למעשה סרטים חדשים. סרטים אלה יוקרנו בסינמטק תל אביב. לפסטיבל אפוס במוזיאון תל אביב השתדלנו לבחור, כמיטב המסורת, סרטים על תופעות תרבותיות, על אמנים ייחודיים ומעוררי השראה ועל אמנים הפועלים בסביבה עוינת. וכך נקרין כאן סרטים על תיאטרון בכפרים מוזנחים בניגריה ועל רקדן סורי שבורח מהריסות דמשק למערב; על מהפיכת התרבות בסין, על אלפרדו ז'אר שנרדף ע"י המשטר בצ'ילה ועל אמני אוונגרד שנמלטו מברית המועצות; וגם סרטים על אמנים מוכרים, שאיננו רוצים להתעייף מהם. אנחנו באפוס בטוחים שהקולנוע הוא האמצעי הנכון להנגשת האמנויות השונות לקהל מגוון ורחב. לצד זאת, אנו ממשיכים בפעולות שמטרתן עידוד היצירה המתעדת את העשייה האמנונית בישראל.

ברכות לכל היוצרים השולחים את יצירותיהם אלינו. תודה לצוות הפסטיבל, לשותפינו במוזיאון תל אביב לאמנות ובסינמטק תל אביב, ולכל התורמים והתומכים, ובראשם מועצת הקולנוע במשרד התרבות והספורט ועיריית תל אביב. ועם החזרה אל אולמות המוזיאון והסינמטק ניזכר בכך שתרבות זה כמו מים, עד שאתה לא שותה, אינך מודעת לכך שהיית צמאה.

צפייה נעימה

מיקי לרון,

מנהלת הפסטיבל

GREETINGS BY THE FESTIVAL DIRECTOR

Dear art and culture fans,

This past year has been difficult, depressing, and challenging, and I want to share with you what the Epos film festival endured during this time: As you may recall, the 11th Epos film festival was forced to close on its opening night due to the outbreak of the coronavirus pandemic. After several tough days, we composed ourselves and decided to move the festival's films to our new online platform – and thanks to our professional and energetic staff, most of the films were uploaded quickly and we became Israel's first virtual festival.

For the Epos films to be screened at the Tel Aviv Museum of Art, we selected, as always, films about cultural phenomena, about unique and inspiring artists, and about artists working in hostile environments. These include a film about theater in a slum in Nigeria and a Syrian dancer who flees the ruins of Damascus for the West; about China's Cultural Revolution and Alfredo Jaar, who is persecuted by the Chilean regime; about avant-garde artists who escaped from the former Soviet Union and renowned artists that we never tire of watching. We at Epos believe that cinema is the best medium for making art in its various forms accessible to a diverse and wide audience. At the same time, we continue working to encourage creation that documents artistic activity in Israel.

Congratulations and thanks to all the filmmakers who contributed their work to the festival. Thanks also to the festival staff, to our partners at the Tel Aviv Museum of Art, to all our donors and supporters, especially the Israel Film Council at the Ministry of Culture and Sport and the Tel Aviv-Yafo Municipality. As we return to theaters and auditoriums at the museum and cinematheque, we are reminded that culture is like water: Until you take a sip, you don't realize how thirsty you were.

Micky Laron

Director, Epos International Art Film Festival

סרט הפתיחה /
OPENING FILM

רביעי / 5.5
אולם אסיא / 21:30

שבת / 8.5
אולם אסיא / 15:30

מרינה אברמוביץ':
מברוזזנות לברבור
MARINA ABRAMOVIC:
THE UGLY DUCKLING

דברי פתיחה: של במאי הסרט אדם לאו
Introduction: ADAM LOW, The film Director

אנגליה, 2020 / 59 דקות / אנגלית, תרגום לעברית

בימוי אדם לאו / הפקה מרטין רוזנבאום
צינום מרטין רוזנבאום / עריכה ג'ואנה קריקמיי

המפגש של מתעד האמנות הבריטי אלן ינטוב והאמנית הסרבית מרינה אברמוביץ', עומד בלב ליבו של הסרט הזה, שמביא את סיפור חייה, אבל כדרכו של ינטוב, עוסק במפגש עצמו. ינטוב, מתעד מנוסה, הוא חלק בלתי נפרד מהסרט ונדמה שהוא רוצה שהמפגש עצמו יביא את אברמוביץ' כפי שלא ראינו אותה. זה אכן קורה. כשהם מטיילים בין מחסני ענק שבהם ארכיונים מרהיבים של כל העבודה שלה, ינטוב ואברמוביץ' מדברים על תהליך גיליה ופיתוחה של אמנות המיצג, וכן על תהליך הפיכתה של אברמוביץ' את עצמה למוצג האמנות המעניין ביותר בעולם המערבי. כיצד הפכה הברוזזנות הקטנה מסרביה לאמנית כל כך חשובה ופורצת דרך? מדוע הרעיון שהיא עצמה היוצרת וגם היצירה הצליח להדהד בעוצמה כזאת בעולם העכשווי? מה פשר משיכתה לכאב, לפגיעה עצמית, להשפלה וגם למוות? ומה עושים כל המשולשים והכוכבים ביצירתה? "היא פרובוקטיבית בצורה מזעזעת", אומר ינטוב, אך במהלך שעה מרתקת ומעמיקה, מגלה דווקא את האדם שמאחורי הפרובוקציה, וחושף בפני צופיו אמנית רוטה, מקורית, נועזת מאוד וכריזמטית עד שורשי שיערה.

ENGLAND, 2020 / 59 min / English, Hebrew Subtitles

Director ADAM LOW / Producer MARTIN ROSENBAUM
Cinematography MARTIN ROSENBAUM / Editor JOANNA CRICKMAY

This film, centered on the meeting between British creative force Alan Yentob and Serbian conceptual and performance artist Marina Abramović, explores her life but is equally about the conversation between the two. Yentob, a veteran documentary filmmaker, is an inextricable part of this film and he seems to want to present Abramović as we've never seen her before. And he succeeds. As they walk through huge warehouses that store Abramović's artistic oeuvre, she and Yentob discuss the process by which she was discovered and her development as a performance artist. How did this little "duckling" from Serbia turn into such an important and groundbreaking artist? Why does the idea that she is the artist as well as the artwork resonate so much in today's world? What is the meaning of her attraction to pain, self-harm, degradation, and death? And why are there so many triangles and stars in her work? In this fascinating, in-depth hour, Yentob reveals the person behind the provocation

סרט הנעילה /
CLOSING FILM

ריקוד הג'אז
הסיפור האמיתי
UPROOTED THE JOURNEY
OF JAZZ DANCE

שבת / 8.5
אולם אסיא / 21:30

WINNER / RHODE ISLAND INTERNATIONAL FILM FESTIVAL / זוכה
SDFFF - SAN FRANCISCO DANCE FILM FESTIVAL - AUDIENCE AWARD

OFFICIAL SELECTION / RAINDANCE FILM FESTIVAL / הבחירה הרשמית פסטיבל
DOC FEST - HAMPTONS FILM FESTIVAL

ארה"ב, 2020 / 94 דקות / אנגלית, תרגום לעברית

בימוי חדיפה וונג / הפקה ליסה דונמאל-ריב
צינום מט סימפקינס / עריכה ג'ואן גיל אמוריס

שורשי ריקוד הג'אז, שנחשב לבן החורג והפחות חשוב של ריקוד "אמיתי", בתרבויות מדוכאות, בפרט זו של העבדים האפרו-אמריקאים, שמצאו בריקוד שהמציאו ופיתחו דרך לבטא עצמם, כשכל דרך אחרת הייתה אסורה. בעזרת רקדנים, כוריאוגרפים, היסטוריונים וחוקרי תרבות, חוזר הסרט היפהפה אל השורשים הללו ואל העוצמה, הכישרון, המקוריות והאקספרסיביות שאיפיינו אותנו מתחילת הדרך.

גלגוליו של ריקוד הג'אז הביאו אותו בסופו של דבר אל לב המיינסטרים האמריקאי. שם, בזכות כשרונם של יוצרים כמו ג'רום רובינס (סיפור הפרברים) ובוב פוסי (כל הג'אז הזה), הוא נוכס על ידי לבנים, שהפכו לשמות הבולטים בתחום. הסרט לא ממעיט לרגע בערכם ובחשיבותם אך במקביל מראה כיצד נדחקו ונשכחו יוצרים שחורים שפיתחו את צורת הריקוד הזאת ובזכותם פרחו במהלך המאה העשרים. החיפוש המחודש אחר שורשים במקביל להתמסחרות הולכת וגוברת, הם שהופכים את מצבו הנוכחי של הריקוד הג'אזי לכל כך מעורער ויחד עם זאת מלא פוטנציאל שעדיין לא מוצה. קטעי הריקוד המרהיבים שפזורים לאורך הסרט ישכנעו גם את הסקפטים שמדובר באמנות גדולה.

USA, 2020 / 94 min / English, Hebrew subtitles

Director KHADIFA WONG / Producers LISA DONMALL-REEVE
Cinematography MATT SIMPKINS / Editor JOAN GILL AMORIM

This film traces the roots of jazz dance – sometimes considered the stepchild of "real" dance – in oppressed cultures, specifically enslaved African Americans who used dance to express themselves when all other forms of expression were forbidden. Dancers, choreographers, historians, and cultural researchers recount the creation of this art form, and the power, talent, and originality that characterized it from its inception. Spectacular dance pieces are presented throughout the film.

Jazz dance eventually made its way into the heart of mainstream American culture, thanks to the talent of Jerome Robbins ("West Side Story"), Bob Fosse ("All That Jazz"), and others who appropriated the style and became its most prominent purveyors. This film doesn't underestimate their contributions or importance; rather it shows how the Black artists who developed jazz dance were sidelined and forgotten. This renewed search for the roots of jazz dance, even as it grows increasingly commercialized, creates room for even greater potential.

הרחוב THE STREET

7.5 / שישי /
12:00 / אונם אסיא

ENGLAND, 2019 / 94 min
English, Hebrew Subtitles

Director, Producer, and Cinematography ZED NELSON
Editor JULIAN RODD

Perhaps this film should have been called "The Neighborhood", because the street – Hoxton Street in East London – isn't the real star here. This film is, above all, about people who lived their entire lives in a neighborhood that is now rapidly changing. Modern buildings are being constructed on the ruins of crumbling apartment buildings; huge office towers are replacing the old rug shop and the traditional bakery and restaurant serving pie and mash.

For four years, Zed Nelson's loving camera followed the people on this street, and his subjects return that love (one of them, a frail woman named Colleen, offers him tea and asks him if he lost weight when he comes to visit.) The director's greatest achievement is compelling the audience to view the newcomers to the neighborhood – the art galleries and fancy cafes that are the hallmarks of gentrification – in the eyes of the veteran residents, who will likely soon disappear as well.

אנגליה, 2019 / 94 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי, הפקה, צילום זד נלסון
עריכה ג'וליאן רוד

אולי היה צריך לקרוא לסרט הזה "השכונה". כי הרחוב – רחוב הוקסטון במזרח לונדון – הוא לא הכוכב האמיתי כאן. זהו לפני הכל סרט על אנשים, כאלה שחיו כל חייהם בשכונה שבה כולם הכירו את כולם ועזרו זה לזה. זה היה המקום שבו גרו ובו גם עבדו: בחנות השטיחים, במאפייה המסורתית – שתיהן ייעלמו מהרחוב עד סוף הסרט – או במסעדת הפועלים שבה מכינים ומגישים את האוכל האנגלי הפשוט והזול: פשטידת בשר טחון ולצידה ערימה ענקית של פירה.

כל זה נעלם במהירות, מול עינינו, ומי שנוותר הם האנשים. ארבע שנים עקבה המצלמה האוהבת של זד נלסון אחר האנשים האלה, והם החזירו לו אהבה: "היי, מה קרה לך? רזית?" שואלת קולין, שכבר מתקשה לעמוד על רגליה, את הבמאי ברגע שהוא מגיע שוב לבקר אותה בביתה.

וההישג הגדול של הבמאי: הוא מצליח לגרום לנו, הצופים, להתבונן ב"זרים" היפים והמבוססים שנכנסו לשכונה, בגלריות החדשות ובבתי הקפה המפונפים שניבנו בתהליך הג'נטריפיקציה של המקום, בעיניהם הכלות של התושבים הוותיקים, שעוד מעט ייעלמו גם הם.

ARCHITECTURE / אדריכלות

כך בונים היסטוריה WHERE TO WITH HISTORY?

דברי פתיחה: רוטי דירקטור
INTRODUCTION: RUTH DIREKTOR

שישי / 7.5
אולם אסיא / 10:00

DENMARK, GERMANY, 2019 / 67 min
German, Hebrew subtitles

Director HANS CHRISTIAN POST / Producers MICHAEL TRUCKENBRODT
Cinematography HANS CHRISTIAN POSTS, UWE BOHRER / Editor KAROLINE SCHULZ

This film starts like any other about architecture – it covers the buildings and streets, preservation and renewal of Dresden, which was bombarded toward the end of World War II, some would say with unprecedented cruelty. The city center was pulverized, tens of thousands of residents were killed, and the ruling regimes – first of the communists and then of unified Germany – undertook a mission to re-create the city as it once was.

Soon enough, a fierce political debate emerges about memory and tributes and about modern-day Germany versus that of the past. One member of the far right-wing AFD party asks, How long will the Germans be guilty? Are Germans allowed to mourn? As he and his supporters demand a memorial be created, leftist opponents say it's not about memorials. Rather it's about denying the atrocities of the past and an effort to absolve Germany of its responsibility for what happened during the war.

דנמרק, גרמניה, 2019 / 67 דקות
גרמנית, תרגום לעברית

בימוי והפקה האנס כריסטיאן פוסט / הפקה מייקל טראקנברודט
צינום האנס כריסטיאן פוסט, אווה בוהרר / עריכה קרולינה שולץ

זה מתחיל כשרט על אדריכלות: על בניינים ורחובות ועל דרכי השימור והשחזור של העיר דרזדן, שהופצצה לקראת סוף מלחמת העולם השנייה בעוצמה – רבים יאמרו באכזריות – ללא תקדים. מרכז העיר כולו נותר עיי חורבות, עשרות אלפים מתושבי העיר נהרגו, והשלטונות – תחילה הקומוניסטי, אחר-כך זה של גרמניה המאוחדת – הציבו לעצמם משימה: לשחזר את העיר שהיתה פעם. אבל מהר מאוד מתברר שמאחורי הבנייה יש ויכוח פוליטי סוער, תנועת ימין שעולה ומתחזקת בעיר ואנשי שמאל שמוחים נגדה. הוויכוח, מתברר, הוא על זיכרון, על הנצחה ועל גרמניה של פעם ועל זו של היום.

"האם אסור לגרמנים להתאבל ולהקים אנדרטאות לקורבנות שלהם? האם לנצח יראו בנו את מבצעי הפשעים הנוראיים, שבגללם גם ההרס הנורא וההרג של עשרים וחמישה אלף אזרחים ייחשבו מוצדקים?" שואל איש מפלגת הימין הקיצוני AFD. הוא ותומכיו דורשים להקים אנדרטה לזכר הנספים, ואילו מפגיני הנגד משמאל טוענים שלא על אנדרטאות מדובר כאן, אלא על הכחשת זוועות העבר וניסיון להתנער מאחריותה של גרמניה למעשיה במלחמת העולם השנייה.

האדם שמאחורי האדריכל יורן אוטזון JØRN UTZON THE MAN & THE ARCHITECT

שבת / 8.5
אולם קאופמן / 17:00

DENMARK, 2019 / 90 min
Danish & English, Hebrew subtitles

Director LENE BORCH HANSEN, ANNA VON LOWZOW / Producer LOUISE BIRK PETERSEN
Cinematography YASSINE ANTHONISEN LAZIB, JAKOB JOHANSEN / Editor MARIE JANE KNAPP RØNNEST

Jørn Utzon garnered worldwide fame when he designed the Sydney Opera House — the renowned and distinctive conch-like structure — when he was just 38. That same structure, however, cast a shadow over the rest of the brilliant architect's life and career. Utzon was forced to abandon the project and left Australia before its completion. While he won awards and gained international recognition and accolades, Utzon's architectural career never rebounded from the opera house experience.

This film, narrated in part by Utzon's children and co-workers, seeks to showcase not only his work and talent but also his inherent uniqueness. One architect who worked alongside Utzon on the opera house project says, when he first met him, he couldn't believe a person could be so pure and devoid of evil. This film is a flattering portrait of the man who lived outside of his native Denmark for decades, and whose difficulties in work and life came with a silver lining.

דנמרק, 2019 / 90 דקות
דנית ואנגלית, תרגום לעברית

בימוי לנה בורק הנסן, אנה פון לואזו / הפקה / לואיז בירק פיטרסן
צינום יאסין אנתונס לזיב, ג'ייקוב יואנסן / עריכה מארי-גיין קנאפ רוינסט

יורן אוטזון זכה לתהילת עולם בזכות בית האופרה של סידני – המבנה המרשים דמוי הקונכיות, שאותו תכנן כשהיה בן 38 בלבד. אלא שאותו מבנה גם העיב על כל חייו של האדריכל המבריק. הבנייה נתקלה בקשיים ולוותה בוויכוחים ובהפגנות, אוטזון נאלץ לפרוש מהפרייקט והמבנה הושלם בלעדיו. בהמשך חייו זכה לפרסים ולהכרה בעולם כולו, אך התקשה לקבל פרוייקטים לתכנון.

הסרט הזה, המסופר בחלקו מפי ילדיו של אוטזון ושותפיו לעבודה, מבקש להציג לא רק את יצירתו ויכולותיו של אוטזון אלא גם את ייחודו כאדם. "כשפגשתי אותו לראשונה, התקשיתי להאמין שאדם יכול להיות כזה נקי, חסר רוע" מספר אדריכל שעבד לצידו בפרוייקט האופרה. זהו אכן דיוקן מחמיא של האיש, שחי שנים רבות הרחק מדנמרק מולדתו. ולעניין הקשיים שחווה, אפשר להתנחם בכך שמדובר בצרות של עשירים: כשהיה בן 76, מספרת בתו, לא היה לו שום פרוייקט בנייה באופק. "אמא שלנו אמרה לו: למה לא תבנה בית על השטח שלנו במיורקה? ותוך שנתיים וחצי השלים את הבית, על שטח של 120 אלף מטר מרובע".

אבאס נפדד מאבאס ABBAS BY ABBAS

דברי פתיחה: הבמאי קאמי פקדל
INTRODUCTION: KAMY PAKDEL,
THE FILM DIRECTOR

חמישי / 6.5
אולם קאופמן / 17:00

FRANCE, 2019 / 54 min
French, Hebrew subtitles

Director KAMY PAKDEL / Producer HIND SAIH
Cinematography DANA FARZANEPOUR / Editor THIBAUT SÉVE

Kamy Pakdel, the director of this documentary about Iranian photographer Abbas Attar (better known by the mononym Abbas), wanted to make a film about him for years, and suddenly Abbas agreed. What Pakdel didn't realize was that making the film would be a race against time. Abbas, the iconic photographer from the Magnum Agency, was quite sick and his days were numbered, prompting him to reconsider documenting himself.

Pakdel and Abbas decided to meet at his studio. As the world that Abbas explores expands, his time in front of the camera grows shorter. This unique situation -- documenting his creativity and life just before they end -- aligns with Abbas's subjects as a photographer. Abbas spent a great deal of time in war and conflict zones, and was also drawn to religion and the impact on the world. At the time of his death, he was at work on a project about Judaism and its diverse streams.

19 אמנות פלסטית / ART

צרפת, 2019 / 54 דקות
צרפתית, תרגום כעברית

בימוי קאמי פקדל / הפקה הינד סאי
צינום דנה פרזנפור / עריכה תיבו סב

"שנים רבות רציתי לעשות סרט על אבאס, מסביר קאמי פקדל, במאי הסרט הזה, ופתאום הוא הסכים." מה שמתברר לפקדל - המתרגש מההזדמנות שאבאס, הצלם שהוא מעריץ, סופסוף מעניק לו - זה שהוא ואבאס במירוץ נגד המוות. אבאס חולה מאוד, ימיו הולכים ומתקצרים, והמוות האורב בפתח הוא ששכנע אותו שהגיע הזמן לתעד את עצמו. פקדל ואבאס מחליטים להיפגש בסטודיו שלו ולהנציח את עבודתו לפי הנושאים שהעסיקו אותו, וככל שהולך ונפרש העולם שאבאס תיעד, הולך ומתקצר הזמן שלו מול המצלמה.

הסיטואציה הקיצונית הזו - תיעוד החיים והיציאה רגע לפני שיסתיימו - משתלבת היטב עם עיסוקיו של אבאס כצלם. אבאס, ששמו המלא אבאס עטר, שנולד באיראן אך היגר לצרפת, היה מצלמיה המובילים של סוכנות מאגנום, ועסק כל חייו בתיעוד אזורי קרבות וסכסוכים. מלבד איראן, שאותה חזר ותיעד, הדת שיצרו בני האדם העסיקה אותו במיוחד. הוא תיעד את טקסיה, ארגוניה והשפעתה בעולם, ובזמן מותו היה עמוק בפרייקט של תיעוד היהדות על כל גווניה.

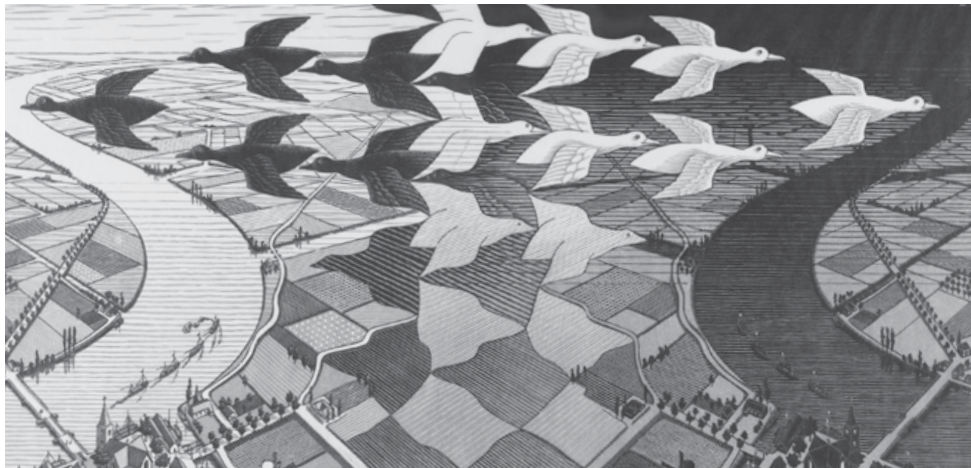
אמנות פלסטית / ART

מתוך: אשר: מסע אל האינסוף / עמ' 21 →

**אשר: מסע אל
האינסוף**
**ESCHER, JOURNEY
INTO INFINITY**

דברי פתיחה: פרופ' דוד הראל,
מכון ויצמן למדע, חתן פרס ישראל
INTRODUCTION: PROF. DAVID HAREL,
WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

שבת / 8.5
אולם אסיא / 19:30

NETHERLANDS, 2018 / 81 min
Dutch, English, Italian, German, Hebrew subtitles

Director/Producer and Cinematography **ROBIN LUTZ**
Editor **MOEK DE GROOT, NCE** / Narrated **STEPHEN FRY**

Maurits Cornelis Escher is renowned for his graphic works, but it sometimes seems that his popularity (his art appears on posters, tablecloths, T-shirts, mugs, and more) has overshadowed his importance and groundbreaking creativity. This wonderful film finally does Escher justice.

Narrated by British actor Stephen Fry, whose voice oozes irony and creative energy, the film tells Escher's story in his own words using more than 1,000 letters, diaries, and lectures he wrote during his lifetime. He describes his journey from a young man who is drawn to painting and printmaking, to an explorer who travels through Europe and finds inspiration in magnificent sites such as the Alhambra Palace in Spain, to an artist who created endless patterns, metamorphoses, and visual paradoxes in his utterly original work. Escher wrote that he hovers "between math and art" and, like many other innovative artists, one gets the sense that he didn't feel entirely at home in either realm. It's interesting to think how he would he feel now, knowing that his work has become an inextricable part of the world's collective consciousness.

הולנד, 2018 / 81 דקות
הולנדית, אנגלית, איטלקית, גרמנית, תרגום לעברית

בימוי הפקה וצילום **רובין לוז** / עריכה **מוק דה גרוט**
קריינות / **סטיבן פריי**

מאוריץ קורנליס אֶשֶׁר ידוע מאוד בעולם כולו בזכות יצירותיו הגראפיות, אבל נדמה שמרוב שימוש פופולארי – פוסטרים, מפות שולחן, חולצות טי וספלי קפה – העולם שכח (או שמעולם לא ידע) איזה יוצר חשוב ומקורי אֶשֶׁר היה. הסרט הקסום הזה סופסוף עושה עימו צדק.

בקולו של סטיבן פריי הבריטי, הנוטף אירוניה אבל גם מלא אנרגיה יצירתית, מובאות מילותיו של אשר עצמו, כפי שהשאיר ביומנים ובמכתבים. במלים אלה הוא מתאר את מסעו מאיש צעיר שנמשך לציור ובמיוחד להדפס, אל טייל ברחבי אירופה שמוצא עצמו מוקסם מהתבניות המופלאות של ארמון האלהמברה בספרד, ועד ליוצר המפיק מתוך ראשו הקודח דימויים מקוריים ולעיתים מטלטלים, אשר עוסקים בתבניות אינסופיות, מטאמורפוזות ופרדוקסים.

"אני מרחף בין מתמטיקה ואמנות", הוא כותב, וכמו יוצרים פורצי דרך רבים, האבחנה הזאת מלווה בתחושה עמוקה שאין לו מקום. מעניין מה היה חש אם היה רואה עד כמה יצירותיו ודימויו הפכו לחלק בלתי נפרד מהתודעה הקולקטיבית של כולנו.

**אליוט ארוויט
שתיקה נשמעת טוב**
ELLIOTT ERWITT
SILENCE SOUNDS GOOD

חמישי / 6.5
אולם אסיא / 15:30

FRANCE, SPAIN, 2019 / 62 min
English, Spanish, Hebrew subtitles

Director **ADRIANA LOPEZ SANFELIU** / Producers **ADRIANA LOPEZ SANFELIU, FRANÇOIS BERTRAND**
Cinematography **ADRIANA LOPEZ SANFELIU, KIRSTEN JOHNSON** / Editor **SCOTT STEVENSON**

"Success is freedom to do what you feel like doing at the moment", says Elliott Erwitt, the protagonist of this film and one of the most important photographers of the 20th century. A look through his iconic images reveals one of the greatest men to document the Western world over decades.

Born to a Russian Jewish family in France, in 1928, Erwitt immigrated with them to the United States before World War II. Despite his success as the photographer who captured Marilyn Monroe in some of her most private moments and Jackie Kennedy in the aftermath of her husband's assassination, Erwitt remains an extremely private person – even as the subject of this film created by his assistant, Adriana Lopez Sanfeliu. She travels to Cuba with Erwitt, and on that journey, she discovers some of Erwitt's limitations, but his essence remains unchanged: He's a smart, ironic man whose critical eye is trained on humanity, and who prefers to let his photographs do the talking.

צרפת, ספרד, 2019 / 62 דקות
אנגלית, ספרדית, תרגום לעברית

בימוי, צילום והפקה **אדריאנה לופז סנפלו** / הפקה **פרנסואה ברטרנד**
צילום **קירסטן ג'ונסון** / עריכה **סקוט סטיבנסון**

"ההצלחה היא החופש לעשות מה שבא לך לעשות באותו רגע", מסביר אליוט ארוויט, גיבור הסרט הזה, אחד מצלמיה החשובים של המאה ה-20. דפדוף באלבום התמונות האיקוניות שארוויט יצר מגלה את אחד ממתעדיו הגדולים של העולם המערבי בכמעט מאה השנים האחרונות. ארוויט, יליד 1928, בן למשפחה יהודית רוסית, נולד בצרפת והיגר עם הוריו לארצות הברית ערב מלחמת העולם השנייה. למרות הצלחתו כמי שתיעד את מרילין מונרו ברגעים אנושיים במיוחד או את ג'קי קנדי תיכף אחרי רצח בעלה, ארוויט נשאר אדם פרי, וכזה הוא גם לפני מצלמתה של האסיסטנטית שלו, אדריאנה לופז סנפלו, שיצרה את הסרט הזה ואף ליוותה אותו לנסיעה לקובה, 50 שנה אחרי שהיה שם ותיעד את פידל קסטרו. בנסיעה הזאת מגלה ארוויט גם את מגבלותיו, אבל המהות שלו לא משתנה: ארוויט הזקן הוא איש חכם, אירוני מאוד, עם מבט חומל וביקורתי על האנושות, ונטייה לאהוב את השקט ולתת לתמונות לדבר בשבילו.

טולוז לוטרכ
אמן חסר מנוח
TOULOUSE LAUTREC,
L'INSAISSABLE

שבת / 8.5
אולם אטיא / 14:00

FRANCE, 2019 / 53 min
French, Hebrew subtitles

Director GREGORY MONRO / Producer EMMANUELLE DUGNE
Cinematography NICOLAS LE GAL / Editor PHILIPPE BAILLON

Henri de Toulouse-Lautrec was never an impoverished artist trying to survive out of his studio in a crumbling attic. He was born into an aristocratic family and most of the hardship in his life stemmed from the fact that his legs ceased to grow. "I am neither tall nor beautiful", he wrote at a young age, as his growth was recorded on a wall at the house where he was raised: 1.52 centimeters. If that wasn't enough, his father, a respected count, distanced himself from Henri who wasn't the son he had hoped for.

Toulouse-Lautrec's life, which lasted nearly 37 years, overlapped with the fascinating years of late 19th-century Paris. Alongside photos of that era, the film incorporates cinematic reenactments and, of course, Toulouse-Lautrec's famous paintings and even more well-known posters, in which he paid tribute to Montmartre, the clubs and brothels of Pigalle, and the men and women of the French quarters he frequented and documented in bold color.

צרפת, 2019 / 53 דקות
צרפתית, תרגום לעברית

בימוי גרגורי מונרו / הפקה עמנואל דון
צילום ניקולה לה גל / עריכה פיליפ באיו

אנרי דה טולוז-לוטרכ מעולם לא היה אמן חסר-כל המפלט את דרכו מתוך סטודיו עלוב בעליית גג מתפוררת. הוא היה בן למשפחת אצולה, וקשיי החיים שלו נבעו בעיקר מכך שרגליו הפסיקו לצמוח. "אני לא גדול ולא יפה", כתב בגיל צעיר, ועל הקיר בבית האחזה שבו גדל נותר סימון של מדידת גובהו של הנער: 1.52 סנטימטר. ואם לא די בכך, אביו, הרחן המכובד, התרחק ממנו: לא זה הבן שקיווה שיהיה לו.

37 שנות חייו של טולוז-לוטרכ הן השנים המרתקות של פאריס בסוף המאה ה-19, שאותן מצליח הסרט הזה להציג בצורה חיה להפליא, בין השאר בזכות צילומים רבים מאותה תקופה, שבה כבר הבשילה אמנות הצילום. לצד הצילומים גם שחזורים קולנועיים, וכמובן ציוריו המפורסמים והכרזות המוכרות עוד יותר של טולוז-לוטרכ, שבהם הוציא בצבעים עזים את רובע מונמארטר, את המועדונים ובתי הבושת של פיגאל, שבהם בילה חלק ניכר מזמנו, ובעיקר את האנשים והנשים של הרובע, הקם לתחייה לנגד עיני הצופים בסרט זה.

בולקס
BEYOND THE BOLEX

דברי פתיחה: אליסה בולסי
INTRODUCTION: ALYSSA BOLSEY,
THE FILM DIRECTOR

שבת / 8.5
אולם קאופמן / 19:00

USA, SWITZERLAND, 2018 / 95 min
English, French, Hebrew subtitles

Director, editor & producer ALYSSA BOLSEY / Producers WERNER SCHWEIZER,
CAMILO LARA JR., NICOLAS WADIMOFF / Cinematography JOSEPH AREDDY, CAMILO LARA JR.
Editor / JULIE JENATA, VINCENT PLÜSS, CARLOS DAVID RIVERA

Alyssa Bolsey, the creator of this film, found a hidden treasure in her family's attic: documents, film reels, cameras, and diaries belonging to her great-grandfather Jacques Bolsey. Bolsey, a Russian Jewish émigré, invented the Bolex, the first handheld motion-picture camera. After discovering this treasure trove, Alyssa, herself a young filmmaker, stopped what she was working on and devoted herself to follow in Jacques' footsteps.

Born to an intellectual Jewish family in Russia at the end of the 19th century, Jacques wanted to study medicine -- which, as a Jew, he could not -- so he immigrated to Geneva, where he ultimately invented the Bolex. Using his diaries, film reels, photographs, and interviews with family members and film historians, Alyssa Bolsey re-creates the fascinating life of a man whose creative journey intertwined with the tumult of the 20th century.

ארה"ב, שוויץ, 2018 / 95 דקות
אנגלית, צרפתית, תרגום לעברית

בימוי, עריכה והפקה אליסה בולסי / הפקה ורנר שוויצר, קמילו לורה, ניקולא וואדימוף / צילום ג'וזף ארדי, קמילו לורה / עריכה ג'וני ג'נטה, וינסנט פלוס, קרלוס דייוויד ריברה

אליסה בולסי, יוצרת הסרט הזה, גילתה בעליית הגג של בית משפחתה אוצר בלום: מסמכים, סרטים, מצלמות ויומנים, כולם שייכים לסבא-רבא שלה, ג'ק בולסי. בולסי, יהודי מהגר מרוסיה, המציא את מצלמת הבולקס, מצלמת הקולנוע הדמוקרטית הראשונה, המיועדת לכל אדם ולכל פינה בגלובוס.

אליסה, בעצמה יוצרת קולנוע צעירה, הייתה בטוחה שהיא הראשונה במשפחתה להתעניין בקולנוע. הגילוי על סבה מוביל אותה לעזוב את כל מה שעשתה ולהקדיש עצמה להליכה בעקבות האיש, מהגר ניצחי, שמעולם לא מצא את מקומו בעולם אבל השפיעה עוצמה על תולדות הקולנוע. הוא נולד ברוסיה בסוף המאה ה-19, למשפחה יהודית אינטלקטואלית, עם משיכה ברורה למדעים, וכדי ללמוד רפואה, מה שיהודי לא התאפשר לו ברוסיה, הוא היגר לז'נבה. שם המציא את המצלמה, ובעזרת יומניו, סרטים שנשארו, תצלומים לרוב, בני משפחה והיסטוריונים של קולנוע, משחזרת בת משפחתו סיפור חיים מרתק, של אדם ייחודי ומקורי, שחיוו היצירותיים שזורים בסערות המאה העשרים.

מרסל דושאן MARCEL DUCHAMP: ART OF THE POSSIBLE

דברי פתיחה: עמנואל הלפרין
INTRODUCTION: EMMANUEL HALPERIN

שבת / 8.5
אולם אסיא / 17:00

USA, 2020 / 90 min
English and French, Hebrew subtitles

Director, Cinematography, Editor **MATTHEW TAYLOR**
Producers **MICHELLE TAYLOR, ALAN BENNETT**

He taught art students that they must think, says one of the interviewees in this film about Marcel Duchamp – a line that sums up the genius of this truly groundbreaking artist. Duchamp was inspired by his grandfather whose art works surrounded his childhood. Following in the footsteps of his two older brothers, Marcel Duchamp moved from a small town in Normandy to Paris, where he became captivated by Cubism's ability to re-create reality. From then on what characterized Duchamp was his determination to think outside the box – even despite conflicts with other artists that ultimately prompted him to follow his own path.

It's easy to think of Duchamp as the man who brought the urinal into the museum, but anyone who wants to understand how much he changed the history of art is invited to watch this fascinating film. Artists, curators, and historians, accompanied by marvelous archival materials, present the story of Duchamp and the wisdom, originality, and rebellion he brought to the art world.

ארה"ב, 2020 / 90 דקות
אנגלית וצרפתית, תרגום לעברית

בימוי, צילום ועריכה **מתיו טיילור**
הפקה **מישל טיילור, אלן בנט**

הוא לימד תלמידי אמנות שעליהם לחשוב, אומר אחד המרואיינים בסרט על מרסל דושאן, וזה אולי המשפט שאוצר בחובו את גאונותו של דושאן, פורץ דרך בכל הווייתו. הוא נולד לאבא נוטריון, ששלושת בניו הפכו אמנים, כנראה בהשפעת הסב האמן, שבצל ציוריו הם גדלו. בעקבות שני אחיו הבוגרים ממנו, התגלגל דושאן מעיר קטנה בנורמנדי לפריז, שם הלך שבי אחרי פירוק המציאות נוסח הקוביזם.

אין ספק שהדבר שאפיין את דושאן מאז ומעולם זו חשיבה "מחוץ לקופסה". זה ניכר אז, בימיו כבחור צעיר בפריז, בסכסוכים שונים עם קבוצות זרמים שבסופם הבין שהוא חייב להמשיך לבד, בדרכו שלו.

בתרבות הפופולארית נדמה שמרסל דושאן התקבע כמביא האסלה אל המחזיאון, אבל מי שרוצה להבין עד כמה שינה את פני האמנות, מחמן בחום לצפות בסרט המרתק הזה. אמנים, אוצרים והיסטוריונים, מלווים בחומרי ארכיון מופלאים, מביאים את תולדותיו של דושאן ואת החכמה, המקוריות והמרד שהביא אל עולם האמנות.

מלחמה, אמנות וחלום WAR OF ART

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 10:00

NORWAY, GERMANY, 2019 / 102 min
English and Korean, Hebrew subtitles

Director **TOMMY GULLIKSEN** / Producers **LINN ARONSEN, EIRIN O. HØGETVEIT, BENEKTE DANIELSEN** / Cinematography **SVEN ERLING BRUSLETTO** / Editor **UWE KLIMMECK**

Norwegian artist Morten Traavik dreamed of injecting ideas from contemporary art into the most regulated society in the world — North Korea. In 2011, in cooperation with the North Korean regime, Traavik traveled to Pyongyang with a delegation of Chinese, Irish, French, German, and Norwegian artists from various disciplines (sound, performance art, painting) to undertake "cultural exchanges" with artists from Pyongyang University of Fine Arts. This encounter was supposed to allow members of the delegation to study the culture of the closed-off country while exposing local artists to creative pursuits taking place in Europe.

The film enables viewers to join the artists on this adventure and it quickly reveals to us, as to the delegation, that the order and cleanliness that characterize North Korea's streets also dominate the mindset of North Koreans, who can't understand the thinking of Western artists. In the end, the initial dream of a cultural exchange amounts to a futile encounter between different and distant cultures.

נורבגיה, גרמניה 2019 / 102 דקות
אנגלית, קוריאנית, תרגום לעברית

בימוי **טומי גוליקסן** / הפקה **לין ארונסן, אירין הוגטבייט, בנדיקטה דניאלסן**
צילום **סוון ארלינג ברוסלטו** / עריכה **אוה קלימק**

האמן הנורבגי מורטן טראוויק חלם "להחדיר רעיונות של אמנות עכשווית לחברה הכי ממושטרת בעולם" – החברה הצפון-קוריאנית. ב-2011, בשיתוף פעולה עם המשטר בצפון קוריאה, הוא יצא עם משלחת של אמנים (סיני, אירלנדית, צרפתי, גרמני, נורווגי) מתחומים שונים (סאונד, פרפורמנס, ציור) לפיונגיאנג כדי לייצר התחלה של "חילופי תרבות" עם אמנים מהאוניברסיטה של פיונגיאנג. המפגש היה אמור לאפשר לחברי המשלחת ללמוד את התרבות של המדינה המסוגרת, ובאותה עת לחשוף את העשייה האמנותית המתרחשת באירופה לפני האמנים המקומיים.

הסרט עוקב אחר ההרפתקה הזאת ומהר מאוד מגלה לנו, כמו לחברי המשלחת, כי הסדר והניקיון השולטים ברחובות צפון קוריאה משתקפים גם בהלך רוחם ובצורת מחשבתם של הצפון קוריאנים, המתקשים להבין את החשיבה של האמנים המערביים. בסופו של דבר מתברר כי החלום על חילופי תרבות הסתכם במפגש בלתי אפשרי בין תרבויות שונות ורחוקות.

עד שייעלם האור VISION PORTRAITS

5.5 / רביעי /
17:30 / אולם אסיא /

GERMANY, CANADA, USA, 2019 / 78 min
English, Hebrew subtitles

Director, editor & producer **RODNEY EVANS** / Producers **H. ROBERT WUNDER**
Cinematography **KJERSTIN ROSSI, MARK TUMAS** / Editors **HANNAH BUCK**

American director Rodney Evans takes a brave look at himself and other artists experiencing vision loss in this deeply personal documentary. The tragedy facing Evans' subjects is that they weren't born blind but rather have lost their vision due to illness. Despite this, the film avoids tragedy and self-pity.

While Evans and the other protagonists avoid asking "Why me?" they do question how to confront this tremendous obstacle that life has presented. While making the film, Evans understood that, as a person experiencing vision loss, he must be a part of it and must learn how to cope with it by learning from other artists experiencing visual impairment. He tells the stories of a photographer, dancer, and author -- and, together with them, feels his way toward a life of creativity and expression that isn't stifled by blindness.

גרמניה, קנדה, ארה"ב 2019 / 78 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי, עריכה והפקה רודני אוונס / הפקה ה. רוברט וונדר
צילום שרסטין רוסי, מארק טומס / עריכה האנה באק

רודני אוונס, במאי סרטים אמריקאי, מתמודד עם העיוורון שהולך ומשתלט על עיניו, בהתבוננות אמיצה בעצמו ובאמנים נוספים שעיוורון תקף אותם. הטרגדיה של האנשים שאונס משרטט במצלמתו, היא שלא נולדו עם העיוורון, אלא שהתגלתה בגופם מחלה שהולכת ומנוונת את עיניהם. אבל זהו סרט שחף מכל טרגיות. כל האנשים שסיפוריהם מובאים בסרט אינם מרחמים על עצמם, נדמה שכמעט לא עסוקים ב"למה דווקא אני", אבל בהחלט תוהים מה לעשות עם המכשול העצום שהחיים זימנו להם. אוונס מספר שתחילה לא חשב לשתף את עצמו, אבל במהלך העבודה על הסרט הבין שהוא חייב לעשות זאת, וחייב להיעזר בחיים של אחרים כדי להבין איך עושים את זה, ובמיוחד אם אתה יוצר ויזואלי. הוא מביא את סיפוריהם של צלם, רקדנית וסופר ובתווך, כאמור, הוא עצמו, במאי קולנוע - ויחד איתם מגשש את הדרך להמשך חיים של יצירה והבעה, שהעיוורון הוא חלק בלתי נפרד מהם, ובכל זאת, לא עוצר אותם לרגע.

ITALY, 2018 / 92 min
English, Italian, German, Hebrew subtitles

Director **ANDREA BETTINETTI** / Producer / **MICHELE BONGIORNO**
Cinematography **PIERLUIGI LAFFI** / Editor **GIOVANNA FERRARA**

This film takes viewers on a wondrous journey into the world of a significant abstract artist, Cy Twombly, who, through his pencils and brushes, was connected to the entire history of art and propelled it forward – into the depths of his spirituality, feelings, and thoughts. Twombly was a contemporary of Robert Rauschenberg and Jackson Pollock, but he split his time between the state of Virginia and Italy, his adopted home.

The film pays homage to Twombly on what would have been his 90th birthday (he died in 2011) and centers on the man who was his personal assistant and who now manages the artist's estate. Friends and colleague, including pre-eminent art world figures like gallerist Larry Gagosian, are interviewed. They paint a portrait of a man who was interested in little else aside from his art, while the camera spotlighting his works offers a glimpse as to why

סיי היקר CY DEAR. A JOURNEY THROUGH THE LIFE AND WORKS OF CY TWOMBLY

6.5 / חמישי /
15:00 / אולם קאופמן /

איטליה, 2018 / 92 דקות
אנגלית, איטלקית, גרמנית, תרגום לעברית

בימוי אנדראה בטינטי / הפקה מיקלה בונג'ורנו
צילום פיירלואיג'י לאפי / עריכה ג'ובאנה פרארה

סיי טומבלי היה אחד מגדולי הציירים של החצי השני של המאה העשרים ויהיו שיגידו של המאה כולה. המצלמה שמתבוננת בציוריו משתפת את הצופה במסע מופלא של אמן מופשט ומלא משמעות, מחובר בעפרונו ומכחול אל תולדות האמנות כולה, אבל לוקח אותה קדימה, אל עומקי רוחניותו, רגשותיו ומחשבותיו. הוא בן דורם של רוברט ראושנברג וג'קסון פולוק, אך את חייו חילק בין וירג'יניה שבארצות הברית, ארץ הולדתו, לאיטליה, הארץ שאימץ ובה אף התחתן וגידל את בנו.

את הסרט, שכמו שמסבירים יוצריו, חוגג לו יומולדת 90 בהיעדרו (הוא מת ב-2011), מוביל האיש שהיה עוזרו האישי וכיום מנהל את העיזבון שלו. יחד איתו מראיינים נציגים שונים מעולם האמנות שהיו איתו בקשר קרוב ובראשם הגלריסט וסוחר האמנות לארי גגוזיאן. האיש המצטייר מתוך דבריהם של קרובים ומעריצים, אינו חביב במיוחד; עולה דיוקן של אמן בכל הווייתו, שמעט מאוד עניין אותו חוץ מאמנותו שלו. אבל המצלמה המשוטטת על ציוריו מאפשרת לצופה להבין למה.

האביב של בייג'ינג BEIJING SPRING

8.5 / שבת
21:00 / אולם קאופמן

USA, 2020 / 102 min
Chinese, French, English, Hebrew subtitles

Director **ANDY COHEN, GAYLEN ROSS** / Producer **ANDY COHEN**
Cinematography **ROBERT RICHMAN, JULIEN ROBY** / Editor **ANDREW FORD**

This film centers on 47 minutes of salvaged film footage that was hidden for decades and offers rare documentation of art and protest in China. The Beijing Spring began after Mao Zedong's death in 1976 and a decade after the start of China's Cultural Revolution, in which the repression and cruelty perpetrated by the authorities and Red Guards included the persecution of those who discovered art and culture. This "Spring" lasted less than three years and the "Wall of Democracy" at the heart of this film survived only about a year.

The stars of the film are members of a group of artists — the "Stars" — who dared to create independent art, publish a critical journal, and even criticize the government. A young director, Chi Xiaoning, documented the group's actions, and when the "Spring" ended, he managed to hide the footage. Only 35 years later, and after the filmmaker died, did director Andy Cohen discover the never-before-seen material and include it in this film

29 **PROTEST ART / אמנות מחאה**

ארה"ב, 2020 / 102 דקות
סינית, צרפתית, אנגלית, תרגום לעברית

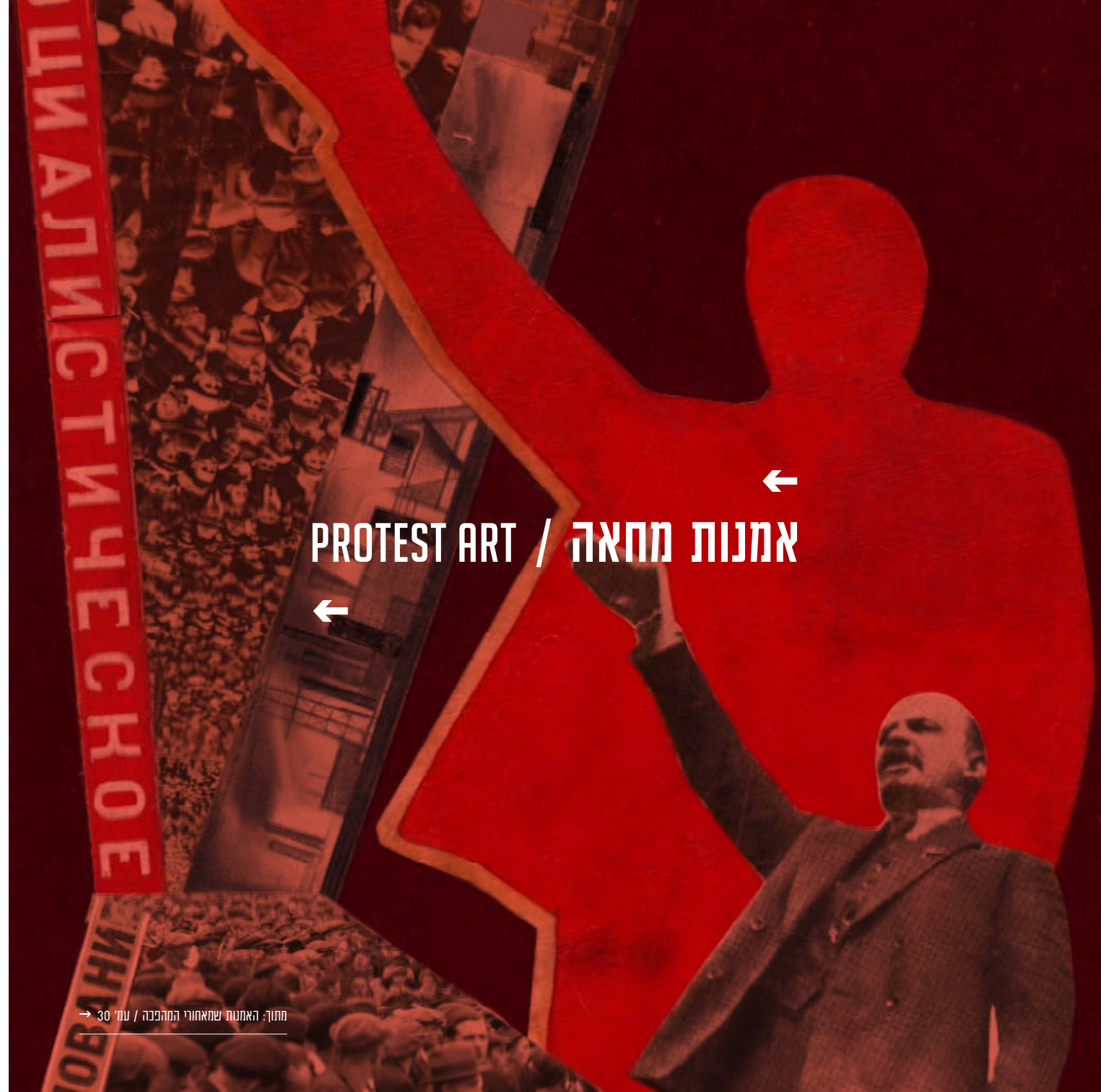
בימוי אנדי כהן, גיילן רוס / הפקה אנדי כהן
צילום רוברט ריצמן, ג'וליאן רובי / עריכה אנדרו פורד

47 דקות של סרט צילום שהוסתר במשך עשרות שנים עומדים במרכזו של הסרט הזה ומביאים תיעוד נדיר של אמנות ומחאה בסין. האביב של בייג'ינג הגיע אחרי מותו של מאו דזה-דונג ב-1976 ואחרי עשר שנים של "מהפכת התרבות", שבה הדיכוי והאכזריות שהפעילו השלטונות ו"המשמרות האדומים" כללו גם רדיפה של כל גילוי עצמאי של אמנות ותרבות. אלא שה"אביב" הזה ארך פחות משלוש שנים, ו"קיר הדמוקרטיה", העומד בלב הסרט, שרד רק כשנה.

כוכבי הסרט הם חברי קבוצת אמנים – "הכוכבים" – שהעזה ליצור אמנות עצמאית, להדפיס כתב-עת ביקורתי ואפילו לבקר את השלטון. במאי צעיר, צ'י שאונינג, תיעד את פעולות הקבוצה, וכאשר הסתיים ה"אביב" הקצר, קיר הדמוקרטיה נהרס ורבים מהאמנים הושלכו לשנים ארוכות לכלא, הוא הצליח להסתיר את סרטי הצילום. רק 35 שנים אחר-כך, ואחרי שהצלם עצמו מת, הצליח הבמאי אנדי כהן לגלות את החומר המצולם ולכלול אותו בפעם הראשונה בסרט זה. כמה מהאמנים שהיו שם ושרדו את השנים הקשות, משתתפים בסרט ומתארים את המאורעות של אז מנקודת מבטם כיום.

זוכה / WINNER / MONTREAL ARTIFA FILM FESTIVAL - 2021 JURY AWARD

הבחירה הרשמית בפסטיבל / OFFICIAL SELECTION / FIFDH - GENEVA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL AND FORUM ON HUMAN RIGHTS

מתוך: האמנות שמאחורי המהפכה / עמ' 30 →

הקינה של אלפרדו ז'אר JAAR, LAMENT OF THE IMAGES

חמישי / 6.5
אולם אסיא / 19:00

CHILE, 2017 / 78 min
Spanish and English, Hebrew subtitles

Director PAULA RODRÍGUEZ SICKERT / Producer PAOLA CASTILLO
Cinematography JOHN MARQUEZ, ENRIQUE STIND / Editor TITI VIERA-GALLO

Alfredo Jaar is a Chilean artist born in 1956. He lived through the military coup on September 11, 1973, that brought Augusto Pinochet's murderous regime to power. Jaar is a political artist who creates installations and exhibitions using documentary materials to compel all of us to look at what's going on in the world. Without being delusional, he firmly believes in art's ability to create change.

The irony of being a successful artist who is invited to museums around the world while trying to draw attention to endless injustices is not lost on him. That's why Jaar makes sure that much of his time is spent creating works outside of major cities. For example, he created an artificial cloud, a kind of celestial monument to immigrants at the Mexico-U.S. border crossing.

This film follows Jaar's travels around the world and features numerous conversations with the brave artist who never looks away from the destruction humans are sowing around them.

צי'נה, 2017 / 78 דקות
ספרדית ואנגלית, תרגום לעברית

בימוי פאולה רודריגו סיקרט / הפקה פאולה קסטילו
צילום ג'ון מרקס, אנריקה סטינד / עריכה טיטי וירה-גאלו

אלפרדו ז'אר הוא אמן צ'יליאני יליד 1956. הוא חווה מקרוב את ההפיכה הצבאית ב-11 בספטמבר 1973, שהעלתה לשלטון את המשטר הרצחני של אוגוסטו פינוש. ז'אר הוא אמן פוליטי בכל הווייתו. הוא יוצר מיצבים ומיצגים משלבים חומרים דוקומנטריים כדי לגרום לנו, לכולנו, לראות מה קורה בעולם. הוא מאמין ביכולתה של האמנות להזיז משהו, בלי להשלות את עצמו אבל עם דבקות כמעט לא אנושית במטרה.

האירוניה של להיות אמן מצליח, המוזמן למוזיאונים ברחבי העולם, ובמקביל לנסות להפנות את תשומת לבו של העולם אל אינסוף עוללות המתרחשות כל דקה, לא נעלמת ממנו. לכן ז'אר מקפיד שחלק משמעותי מזמנו יהיה מוקדש ליצירות הרחק מהקהל השבע של הערים הגדולות. כך למשל יצר ענן מלאכותי, מעין אנדרטה שמיימית לקורבנות הרבים של ניסיון חציית הגבול בין מקסיקו לארצות הברית, וכך נסע לרואנדה ותיעד את זועת המלחמה והטבח - אחת מעבודותיו המרכזיות, שנפרשה על פני שש שנים.

הסרט עוקב אחר נדודיו בעולם, ונעצר לשיחות רבות עם ז'אר האמץ והמרשים, שלא מסיט מבט מההרס והחורבן שאנחנו זורעים בעולם.

האמנות שמאחורי המהפכה RED! ART IN SOVIET LAND

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 12:00

HOLLAND, 2018 / 81 min
French, English and German, Hebrew subtitles

Director PIERRE-HENRI GIBERT / Production FABRICE BLANCO FOR I.N.A / Cinematography NICOLAS DUCHÈNE, ARTHUR LORMEAU / Editor MADELYNE COLÉNO, PIERRE-HENRI GIBERT

This fascinating film offers a look at the groundbreaking experimental art that flourished after the Russian Revolution. Vladimir Tatlin, Kazimir Malevich, and their friends sought to create a new art for the new reality that rose around them. It was an age of innocence in which anyone who didn't believe in Communism "had no heart"— long before the time when anyone who still believed in Communism "had no brain".

That innocence ended in 1921, one of the participants explains, when the Bolsheviks turned their attention from the Civil War to the abstract art being created. They clamped down on artistic freedom, claiming it wasn't suitable for the working class. Still, some Soviet artists tried to make themselves useful to their leader. In the 1930s, Stalin's regime imposed socialist realism on artists and cruelly repressed those who deviated from that style. This film documents that terrible era for Soviet artists, and ends when Khrushchev condemned abstract art, driving non-conformist artists back underground.

צופת, 2020 / 52 דקות
צרפתית, אנגלית וגרמנית, תרגום לעברית

בימוי פייר-הנרי גיבר / הפקה פבריס לנשו
צילום ניקולה דושן, ארתור לורמו / עריכה מדליין קולנו, פייר-הנרי גיבר

לא רק "אמנות-מטעם" היתה בברית המועצות, מגלה הסרט המרתק הזה. מייד אחרי המהפכה פרחו שם אמנות ניסיונית, חדשנית ופורצת דרך, שבה ביקשו ולדימיר טטלין, קאזימיר מאלביץ' וחבריהם ליצור אמנות חדשה עבור המציאות החדשה שהלכה ונבנתה סביבם. זה היה עידן התמימות, שבו "מי שלא מאמין בקומוניזם הוא חסר לב" - הרבה לפני הימים שבהם "מי שעדיין מאמין בקומוניזם הוא חסר מוח", כדברי האימרה הוותיקה.

אלא שכבר בשנת 1921 הסתיים עידן התמימות, מסבירה אחת מהמשתתפות בסרט: הבולשביקים התפנו ממלחמת האזרחים, החלו לבדוק מה קורה באמנות והחליטו שיש שם יותר מדי חופש, וכי האמנות האבסטרקטית החדשנית אינה מתאימה למעמד הפועלים.

ועדיין, גם בהמשך הדרך ניסו אמני ברית המועצות - חלקם, לפחות, בלב שלם - לעמוד לרשות המשטר. בשנות השלושים, תחת טטלין, כפתה המפלגה את סגנון "הריאליזם הסוציאליסטי" והפעילה את מנגנוני הדיכוי האכזריים שלה נגד מי שהעז לסטות ממנו. הסרט מתעד את מה שקרה באותה תקופה נוראה ומסתיים כאשר המנהיג ה"נאור" יחסית חרוש'צ'וב מכריז "זאת לא אמנות", והאמנים הלא-קונפורמיסטים חוזרים לפעול במחתרת.

אימוגי שפה חדשה EMOJI STORY

דברי פתיחה: ד"ר שירלי בן דור
INTRODUCTION: DR. SHIRLEY BEN DOR

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 17:30

USA, GERMANY, JAPAN, 2019 / 80 min
English, Japanese, Spanish, Arabic, Hebrew subtitles

Directors, producers **MARTHA SHANE, IAN CHENEY** / Producers **JENNIFER B. LEE**
Cinematography **EMILY TOPPER, IAN CHENEY, LUCY MARTENS** / Editor **FREDERICK SHANAHAN**

Anyone with a phone knows that feeling of wanting to add an ironic smile, a nauseated smiley face, or a cursing face to a text message. The emoji has long been an inseparable part of our daily communication, but who invented emojis and why - and how does a new emoji get introduced to everyone's phones?

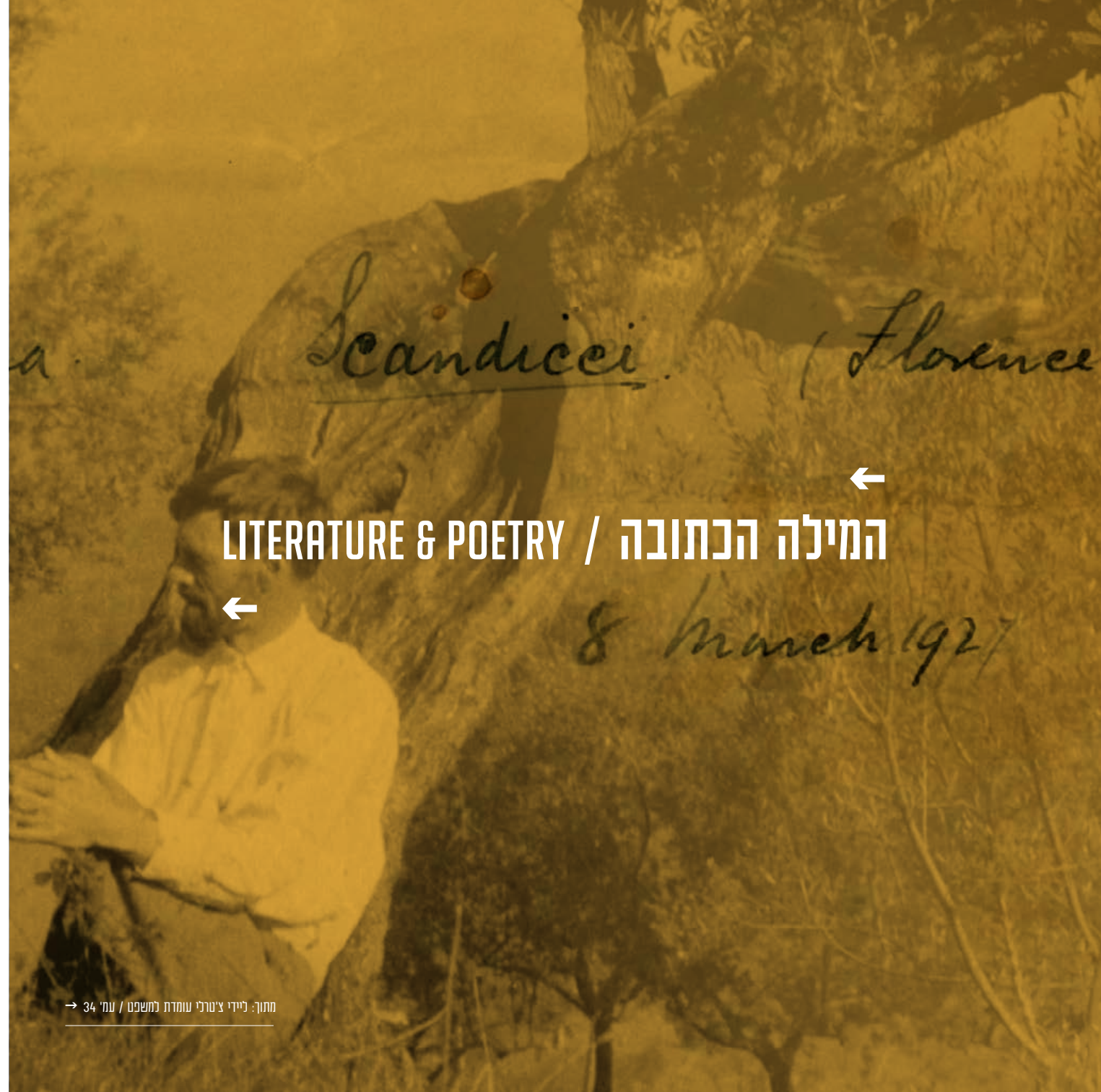
This film explores the stories of three people around the world who are on a mission to introduce a new emoji to the menu of existing ones, which they view as incomplete. The emojis must be approved by something called the Unicode Consortium, a nonprofit based in Silicon Valley, composed partly of representatives of major tech companies. Anyone is free to petition for a new emoji (including a Saudi Arabian teenager wanting an emoji of a woman wearing a hijab; two women petitioning for a type of tea; an American group petitioning for an image of menstruation). The consortium ultimately decides how this new language will develop further.

ארה"ב, גרמניה, יפן 2019 / 80 דקות
אנגלית, יפנית, ספרדית, ערבית, תרגום לעברית

בימוי והפקה **מרתה שיין, איאן צייני** / הפקה **גיניפר 8 ליי**
צינום / **אמיילי טופר, איאן צייני, לוסי מרטנס** / עריכה **פרדריק שנהאן**

כל מי שמחזיק טלפון בידו ומתכוון לשלוח מסר מכיר את הרגע הזה, שבו הוא חייב להוסיף חיוך אירוני לנאמר, לסמן על ידי סמילי מקיא את תחושת הקבס המציפה, להוסיף זר פרחים לצרור הברכות או לשלוח פרוץ צועק שאומר את כל מה שהמילים לא יכולות לומר. האימוגי מזמן הפך לחלק בלתי נפרד מהקומוניקציה היומיומית של כולנו, אבל מאיפה הוא צמח, מי פילס לו את הדרך, למה זה קרה, והעיקר - איך הופכים אימוגי חדש לחלק מתפריט הציוורים שיש בכל טלפון?

הסרט עוקב אחר שלושה סיפורים של אנשים מרחבי העולם, חדורי שליחות להוסיף אימוגי לתפריט הטלפוני, שבלעדיו הם חושבים ששפת התמונות אינה שלימה. גילוי מוזר במיוחד מתרכז בוועדה שיושבת לה אי שם בעמק הסיליקון ומחליטה אילו אימוגים יתווספו. אל הוועדה הזו מגיעים נציגי אימוגים חדשים, מנערה עם חג'אב ועד המשקה הלאומי הברזילאי. חברי הוועדה יושבים ומקשיבים ובסופו של דבר מחליטים כיצד ולאן תתפתח השפה החדשה שהשתלטה על חיינו. מה הפלא שהמדבקות הדמוקרטיות כבר עוקפות את האימוגי בסיבוב.

LITERATURE & POETRY / המילה הכתובה

סרטים בעקבות משוררים / POETRY FILMS

חמישי / 6.5
אולם קאופמן / 20:00

מתוך: ציורי לי ציור, ענ פי שירי שני חדוה הרבני

ישראל / 75 דקות
עברית, תרגום לאנגלית
אוצרת יסמין קיני

במפגש הייחודי בין המילה הכתובה לדימוי הויזואלי, בין השירה לקולנוע, נולדת אומנות חדשה – סרטי שירה. זו השנה השישית שאנחנו מקרינים תוכנית סרטי שירה וכבר הבאנו סרטים מהארץ והעולם, במגוון דרכי ביטוי – מאנימציה דרך וידאו-ארט ועד עלילתי ודוקומנטרי. השנה נחזור ונתמקד בשירה עברית ונביא אל המסך כעשרים סרטים קצרים שיחד יהוו תוכנית מגוונת ומעמיקה, שנבנתה על בסיס טקסטים מקינת דוד מהתנ"ך דרך ביאליק, זלדה, עמיחי, אלתרמן, רביקוביץ, רחל חלפי וחדוה הרבני ועד אלי אליהו, טל ניצן וללי ציפי מיכאלי. גם כאן דרכי הביטוי הויזואלי שונות זו מזו, והתוצאה מרגשת ומעוררת מחשבה.

FILMS IN THE FOOTSTEPS OF POETS

ISRAEL / 75 min
Hebrew, English subtitles

Curator JASMINE KAINY

In this unique encounter between the written word and the visual image, between poetry and cinema, a new art is born: poetic films. This is the sixth year that Epos Film Festival is screening poetry-related films; we have previously screened films from Israel and around the world in various media, including animation, video art, features, and documentaries.

This year we will focus on Hebrew poetry and bring to the screen about 20 short films that form a diverse and comprehensive program, spanning from David's lamentations in the Bible through Haim Nahman Bialik, Zeldá, Yehuda Amichai, Natan Alterman, Dahlia Ravikovitch, Rachel Halfi, and Hedva Harkabi to Eli Eliyahu, Tal Nitzán, and Lali Tsipi Michaeli. This year, the forms of visual expression are also different from one another, and the result is moving and thought-provoking.

ליידי צ'טרלי עומדת למשפט LE PROCÉS DE LADY CHAT- TERLEY

שבת / 8.5
אולם קאופמן / 10:00

צרפת, 2019 / 52 דקות
אנגלית וצרפתית, תרגום לעברית

בימוי מתיילד דמואל / הפקה ג'ולייט גיגון, פטריק וינוקור
צינום אוניברסיטה רפה, ג'ון סיינס, רפאל אוברין עריכה אלכסנדר אוק

FRANCE, 2019 / 52 min
English & French, Hebrew subtitles

Director MATHILDE DAMOISEL / Producers / JULIETTE GUIGON, PATRICK WINOCOUR
Cinematography OLIVIER RAFFET, JON SAYERS, RAPHAËL D'BYRNE / Editor ALEXANDRE AUQUE

In 1960, the British Crown sued Penguin for publishing "Lady Chatterley's Lover" by D.H. Lawrence, which was written in the 1920s. Nearly 30 years later, Penguin decided it was time for the book to see light in England. The Crown disagreed. For six days, prosecutors and lawyers debated the literary qualities of the book, in which sex is discussed openly, to determine whether it should be denounced as pornographic or hailed as a masterpiece of eroticism, love, and feminism.

The film is based on transcripts from the trial, while actors re-create key moments from the courtroom. The film also recounts the sad story of Lawrence, the son of a coal miner, who loved his wife with all his heart. Lawrence was seemingly inspired by her to write his tale about a woman who has an affair with a gamekeeper when her paralyzed husband can't fulfill her needs. Lawrence died in a sanatorium and never got to witness the great influence his book would have.

ב-1960 תבע הכתר הבריטי את הוצאת פנגוויין על כוונתה להוציא לאור מהדורה של "מאהבה של ליידי צ'טרלי", ספרו של ד.ה. לורנס, שנכתב בשנות ה-20 של המאה ה-20 ויצא לאור במהדורות פרטיות באיטליה ובצרפת. שלושים וקצת שנים אחרי זה, החליטו בפנגוויין שהגיע הזמן להוציא לאור מהדורה בארץ מוצאו של הסופר, אנגליה. הכתר לא אהב את זה. במהלך שישה ימים עלו אל דוכן העדים שורה של מומחים כדי לנגח את היצירה כפורנוגרפיה זולה או לשבח אותה כיצירת מופת של ארוטיקה, אהבה ואפילו פמיניזם. תמלילים מהדיון הזה הם בבסיס הסרט, אשר נותן אותם בידי שחקנים, שמשחזרים את רגעיו הגדולים של המשפט.

בתוך כך, מסופר גם סיפורו העצוב של ד.ה. לורנס, בן לכורה פחם, אשר אהב את אשתו המבוגרת ממנו בכל נפש, ובהשראתה, כך נראה, כתב את הסיפור על האישה שהולכת לחפש אהבה אצל שומר היערות, בעוד בעלה הפצוע אינו יכול לספק את צרכיה. לורנס מת בחוסר כל ומעולם לא חווה את ההשפעה העצומה של ספרו, שעד היום מעורר יצירים בסוגיות כגון פרנוגרפיה מול ארוטיקה, פמיניזם מול חיפצון ואפילו שחרור לעומת שיעבוד.

ארטורו בנדטי מיכלאנג'לי

BEYOND PERFECTION: THE PIANIST ARTURO BENE- DETTI MICHELANGELI

8.5 / שבת
10:00 / אולם אסיא

GERMANY 2020 / 79 min
German, English, Italian, Hebrew Subtitles

Directors DAG FREYER, SYRTHOS J. DREHER / Producers BERNHARD VON HÜLSEN, MARIA WILLER
Cinematographers THOMAS CH. WEBER, CHRIS VALENTIEN / Editor FRANK BRANDSTETTER

This film is a bold attempt to delve into the personality of renowned pianist Arturo Benedetti Michelangeli, who avoided the spotlight throughout his life: He hated applause, evaded audiences, canceled concerts without hesitation, and his perfectionism left those around him scratching their heads. Because Michelangeli never opened up to the press and generally avoided attention, this film attempts to discover who he was through the people who knew him. He was eccentric, unexpected, and not always nice, yet he exhibited compassion and consideration, also in unexpected ways.

The film includes footage of Michelangeli's wonderful piano playing and interviews with those who admired him, even if they didn't always understand him. The contradictions of Michelangeli's life, including his actions during World War II, develop throughout the film. And while this enigma of a man remains enigmatic, the time spent in his company makes for an enjoyable hour with a great artist.

גרמניה, 2020 / 79 דקות
גרמנית, אנגלית, איטלקית, תרגום לעברית

בימוי דאג פריי, סירתוס דרר / הפקה / ברנרד פון הולסן, מריה וינר
צינום תומס וובר, כריס ונטיין / עריכה פרנק ברנדשטטר

ניסיון אמיץ לפצח את אישיותו של הפסנתרן הנודע, ארתורו מיכלאנג'לי בנדטי, שברח כל חייו מחשיפה: הוא שגא מחיאות כפיים, חמק מהקהל, ביטל קונצרטים ללא הרף וסבל מפרפקציוניזם שהשאיר את סביבתו משתאה ולא מבינה. הוא ניגן רק על אחד משני הפסנתרים שלו, שהיו נוסעים איתו לכל הופעה, יחד עם מכוון הפסנתרים שלו. כיוון שהוא לא שיתף פעולה אף פעם עם התקשורת, ובכלל מיעט לחשוף עצמו בפני הסביבה, הסרט מנסה ללמוד מי הוא היה בעזרת אנשים שסבבו אותו. הוא היה אקסצנטרי, לא נחמד ולא צפוי, ובכל זאת הראה חמלה והתחשבות, גם אלה בלתי צפויים לחלוטין, כמו אותה מקהלה שוויצרית שכתב לה עיבוד בימי הסטודנטים שלו ונשאר נאמן לה, או אותם תלמידים שטיפח בלי לקחת מהם פרוטה.

הסרט משובץ בקטעי נגינה, שמראים כיצד הפליא בנגינתו, וכן בראיונות עם אלה שהכירו אותו, העריצו אותו ולא תמיד הבינו אותו. הסתירות הולכות ונערמות, כולל התהייה מה בדיוק עשה במלחמת העולם השנייה, אבל למרות שהאניגמה נשארת, הבילוי במחיצתו של האמן האקסצנטרי מספק שעה קלה של הנאה עצומה מאמנות גדולה.

MUSIC / מוסיקה

**הצ'לן – סיפורו של
גרגור פיאטיגורסקי**
**CELLIST - THE LEGACY OF
GREGOR PIATIGORSKY**

שבת / 8.5
אולם אסיא / 12:00

USA, GERMANY, RUSSIA, UKRAINE AND UK, 2020 / 104 min
English, Hebrew Subtitles

Director **MURRAY GRIGOR**
Producer **HAMID SHAMS**

This is the story of one of the greatest cellists of the 20th century, Ukraine-born Gregor Piatigorsky. His Jewish family experienced pogroms and poverty, but emerged from that darkness through the perfect sounds of a child who knew from a young age that the cello was his destiny. Piatigorsky's father was a frustrated violinist, but he knew the boy was destined for greatness and forged his path toward music studies.

The family moved to Moscow, where young Gregor became the principal cellist for the Bolshoi at age 15. His tumultuous life continued when he and a group of musicians escaped to Poland and then Berlin. Eventually, the United States became his home, where he married and raised his children, played and taught, and collaborated with great musicians. he died there in 1976. His story is told here by musical figures from Zubin Mehta to Yo-Yo Ma, family members, biographers, and Piatigorsky himself.

ארה"ב, גרמניה, רוסיה, אוקראינה ובריטניה, 2018 / 104 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי **מארי גריגור**
הפקה וצילום **חמיד שאמס**

סיפור חייו של אחד מגדולי הצ'לנים של המאה העשרים, גרגור פיאטיגורסקי, יליד אוקראינה, בן למשפחה יהודית שידעה פוגרומים ועוני, אבל מתוך האפלה בקעו צלילים מושלמים של ילד שידע מגיל קטן שהצ'לו הוא הכלי שלו. אביו היה כנר מתוסכל אבל גרגור הראה מגיל צעיר כישרון כל כך גדול ויוצא דופן, שהאב ידע שבנו נועד לגדולות ועזר לסלול את דרכו ללימודים.

המשפחה עברה למוסקבה, שם התקבל פיאטגורסקי הצעיר לתפקיד הצ'לן הראשי של הבולשוי. הוא היה בן 15. מכאן ממשכים חיים סוערים, בבריחה שלו ושל קבוצה של נגנים לפולין, משם לברלין בה התגלה על ידי הצ'לן עמנואל פויררמן והמנצח וילהלם פורטוונגלר. בסופו של דבר ארצות הברית הפכה לבייתו, שם גם מת ב-1976. את חייו משחזרים מוסיקאים, מזובין מהטה ועד יו יו מא, וכן חוקרי מוסיקה, ובני משפחה, והעיקר - פיאטגורסקי עצמו, שבכתיבתו על חייו ובשיחותיו על הצ'לו מפליא לתאר את היקסמותו מהכלי "העמוק ורב האפשרויות ביותר מבין כלי הקשת".

ברנרד הייטינק
המאסטרו המסתורי
BERNARD HAITINK
THE ENIGMATIC
MAESTRO

חמישי / 6.5
אולם אסיא / 17:00

UK, 2020 / 90 min
English, Hebrew subtitles

Director **JOHN BRIDCUT** / Producers **ANNA HOLDEN-BOOTH, LISA QUILTER, JOANNE KNEAFSEY**
Cinematography **JONATHAN PARTRIDGE, VAUGHAN MATTHEWS** / Editor **RIAZ MEER**

For many years, Bernard Haitink conducted the Royal Concertgebouw Orchestra, he served as music director of the Royal Opera House in Covent Garden and was the principal conductor of the Chicago Symphony Orchestra. He garnered numerous awards and honors, his recordings are studied by musicians and students, and orchestras have said that, when he is behind the baton, "they sound different".

Now, at age 90, as he is set to retire, Haitink carefully summarizes his glowing career. For someone his age, who is the object of admiration of musicians around the world, Haitink seems to lack the "show-off" quality that so many conductors possess, certainly those who have attained his level of success. In this film, which follows Haitink as he prepares for his final concert, we see the humble, serious, and hesitant Dutchman carefully formulate his thoughts. His job, he says, is to embrace the orchestra without stifling it.

אנגליה, 2020 / 90 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי **ג'ון ברידקאט** / הפקה **אנה הולדן-בוט', ליסה קוילטר, ג'ואן נפסי**
צילום **ג'ונתן פרטרידג', ווהן מתיוס** / עריכה **ריאז מיר**

הוא ניצח שנים ארוכות על תזמורת הקונצרטרחבאו ההולנדית, היה המנצח של האופרה בקונסט גארדן, המנצח של תזמורת שיקגו, וגם זכה בכל פרס אפשרי ובאינספור אותות כבוד למיניהם. הקלטותיו נלמדות על ידי מוסיקאים ותלמידי ניצוח, ותזמורות נוהגות לומר שכשהוא מנצח עליהם "הן נשמעות אחרת".

עכשיו, בגיל 90, ולרגל פרישתו, הייטינק מסכם בזהירות קריירה מזהירה. בזהירות - כי גם כשהוא זקן ועטור פרסים, מושא להערצה של מוסיקאים מרחבי העולם - הייטינק חסר לחלוטין את אותו "שואו-אוף" שיש לכל כך הרבה מנצחים, ודאי כאלה שהגיעו למעמדו הרם. הסרט מלווה אותו בחזרות לקראת קונצרט הפרישה.

הוא הולנדי, סגור, צנוע אבל לא מצטנע, רציני מאוד ונראה מהסס כשהוא מנסח בזהירות את מחשבותיו. תפקידו, הוא אומר, לחבק את התזמורת בלי לחנוק אותה. ונדמה שהמערצים והאוהבים הרבים שניגנו תחת שרביטו מתייחסים אליו בדיוק כך: אבא מכיל, שקט, קשוב מאוד לכל מוסיקאי ומאמין בתרומתו המשמעותית של כל חבר בתזמורת להצלחת היצירה.

מעשה בחייל
סיפור המעשה
LES AVENTURES DE HIS-
TOIRE DU SOLDAT

דברי פתיחה: ירון לונדון
INTRODUCTION: YARON LONDON

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 13:30

SWITZERLAND, FRANCE, 2018 / 53 min
French, Hebrew subtitles

Director MICHEL VAN ZELE / Producers HEINZ DILL, CÉDRIC BONIN
Cinematography DANIEL GUINAND
Editor ANOUK ZIVY

"The Soldier's Tale" seems especially relevant during this pandemic year. Igor Stravinsky and Charles-Ferdinand Ramuz, who met in Switzerland during World War I, created this utterly original work. It was 1918 and cultural institutions had been shuttered. Stravinsky was stuck in Switzerland due to the revolution that took place in his homeland of Russia, and while in exile he sought to create a new artistic format that could be presented in small spaces with few participants. After meeting Ramuz, "The Soldier's Tale", featuring seven musicians and three actors, was born. The piece is based on a Russian folktale and follows a soldier who trades his violin (symbolizing his soul) to the devil in exchange for a look into his future and unlimited financial gain. Then his troubles begin. In this film, musicians explain why the work was so groundbreaking and Stravinsky is also quoted discussing its creation. Perhaps a similarly fortuitous meeting of contemporary artists will result in another pioneering piece, "A Virus's Tale".

שוויץ, צרפת, 2018 / 53 דקות
צרפתית, תרגום לעברית

תרגום "מעשה בחייל": ירון לונדון, עפי שארל-פרדינאן ראמו

בימוי מישל ואן זאלה / הפקה היינץ דייל, סדריק בונה
צילום דניאל גינאו / עריכה אנוק זיזי

נדמה שימי הקורונה הפכו את סיפורו של "מעשה בחייל" לרלוונטי במיוחד. את היצירה המקורית, שהמציאה פורמט חדש לגמרי, יצרו איגור סטרווינסקי ושא-ל-פרדינאן ראמו, שנפגשו בשוויצריה במהלך מלחמת העולם הראשונה. השנה הייתה 1918 ומוסדות התרבות שבתו מזה זמן רב. סטרווינסקי "נתקע" שם, בשוויץ, בעקבות המהפכה אשר התרחשה בארץ מולדתו, רוסיה, ובעודו בגלות חיפש פורמט של יצירה שאפשר להציג במקומות קטנים, עם מעט משתתפים. וכך, בעקבות המפגש עם ראמו, נולד "מעשה בחייל", יצירה שבמקור מיועדת לשבעה נגנים ולשלושה שחקנים - המספר, החייל והשטן. הסיפור מבוסס על אגדת עם רוסית ובמרכז חייל בדרכו הביתה אשר פוגש את השטן שמציע לו עסקת חליפין - החייל ייתן את כינורו (שמסמל את נפשו) בתמורה לספר החוזה את העתיד ויאפשר לו להרוויח הרבה כסף. החייל נעתר, וכאן מתחילות צרותיו. בסרט, מוסיקאים מסבירים מדוע הייתה היצירה פורצת דרך כל כך וסטרווינסקי עצמו מובא בקטעי ראיון שבו הוא מדבר על התהוותה. עכשיו רק צריך לקוות למפגש מקביל של יוצרים עכשוויים שיביאו את "מעשה בנגיף". להיט בטוח.

חשמל זורם
בכפות ידיהן
SISTERS WITH
TRANSISTORS

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 21:00

UK, 2020 / 82 min
English, Hebrew subtitles

Director LISA ROVNER / Producers ANNA LENA VANEY
Editors MICHAEL AAGLUND, MARIKO MONTPETIT, KARA BLAKE

In the 1920s, Russian inventor Leon Theremin unveiled his electronic musical device that could be played without physical contact. The theremin would have disappeared were it not for Clara Rockmore who toured with the instrument and became a pioneer of electronic music. Perhaps because electronic music developed outside of the mainstream male-dominated musical establishment, it has become an arena in which women could celebrate their independence, talent, and influence. Even those who know this story may not realize the trailblazing role women have played in electronic music. This film tells the story of Rockmore, Daphne Oram, Bebe Barron, Pauline Oliveros, and many others who combined their love of technology and science with sound and music. Narrated by Laurie Anderson, the film, which includes incredible archival materials, is a journey through the evolution of electronic music and a tribute to the powerful female presence in the field.

אנגליה, 2020 / 85 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי ליסה רובנר / הפקה אנה לנה ויני
עריכה מייקל אגלונד, מריקו מונפטית, קארה בלייק

בשנות ה-20 הציג הפיזיקאי הרוסי ליאון טרמין מכשיר שניתן לנגן עליו בלי שנוגעים בו. סביר שה"טרמין" היה נעלם מהעולם לולא הופיעה איתו ושיכללה את ביצועיו קלרה רוקמור, מחלוצות המוסיקה האלקטרונית. אולי בגלל השוליים שבהם צמחה המוסיקה האלקטרונית, הרחק מהממסד הגברי הדומיננטי, היא הפכה שדה מחקר שנשים חגגו בו את עצמאותן, כשרונן ובסופו של דבר - השפעתן. הסיפור הזה ידוע בעיקר לאלה שמכירים היטב את התחום, וגם ביניהם רבים אינם מבינים עד כמה היו נשים פורצות הדרך במוסיקה האלקטרונית. קלרה רוקמור, דפני אורם, ביבי ברוון, פולין אוליברוס ועוד רבות וטובות, שוחרות טכנולוגיה ומדע אך גם בעלות משיכה עזה לסאונד ולמוסיקה, עומדות במרכז הסרט, שרובו עשוי מחומרי ארכיון נהדרים, שמראים את העבודה החלוצית. בהנחייתה של לורי אנדרסון, עובר הסרט בכל התחנות החשובות של המוסיקה האלקטרונית, גילויים ופיתוחים של מכשירים חדשים, שכלול של הסאונד, השפעתה העצומה על מוסיקה בת זמננו והשינוי הדרמטי שחל בהפקת מוסיקה בעקבות כל הגילויים הללו. צפוף שם באוזן, ומתברר שהכל בזכות נוכחות נשית מלאת עוצמה.

צ'רלס אייבס מוסיקה קצת אחרת THE UNANSWERED IVES

דברי פתיחה: עמית דולברג
INTRODUCTION: AMIT DOLBERG

שישי / 7.5
אולם אסיא / 15:30

GERMANY, 2018 / 54 min
English, Hebrew subtitles

Director ANNE-KATHRIN PEITZ / Producer / SCOTT ALEXANDER RUDERMAN, PAUL SMACZYŃSKI
Cinematography MITJA HAGELÜKEN / Editor DIRK SELIGER

At the beginning of this film, Charles Ives is asked why he doesn't compose music that people like. He responds that he can't, because he "hears other things". But as his music accompanies almost every scene of this film it gets easy to even enjoy it. This documentary presents Ives as the archetypal American: Born to a prominent family in Connecticut, Ives was the captain of his high school baseball, and then founded one of the most successful insurance agencies in New York. All the while he kept composing — and since he didn't have to earn a living from his music, he was free to dare and move away from conventional classical music. He experimented with innovative sounds and melodies like those of plates clinking and coffee being poured into cups at a cafe, for which the director created a visual illustration in the film. Ives' music was different: dissonant, ahead of its time, and challenging to the Western ear.

גרמניה, 2018 / 54 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי אן-קתריין פייץ / הפקה סקוט אלכסנדר רודמן, פול סמציני
צילום / מיטייה הגלוקן / עריכה דירק זליגר

"מדוע אתה לא כותב מוסיקה שאנשים אוהבים?" נשאל צ'רלס אייבס בתחילת הסרט. "כי אני לא יכול. אני שומע דברים אחרים", הוא משיב. אבל בהמשך, כשהמוסיקה של אייבס מלווה כמעט כל סצנה בסרט - אם זה קונצרט המבוצע בתוך מערה קסומה ואם זה משחק פוטבול של נבחרת ייל - קל לקבל ואפילו לאהוב את המוסיקה הזאת. אייבס, לפי הסרט הזה, הוא אמריקני עד לשד עצמותיו: יליד עיירה קטנה בקונטיקט, שחקן פוטבול בתיכון ובאוניברסיטה ואיש עסקים חרוץ שהקים עסק משגשג: הוא היה הבעלים של סוכנות ביטוח מצליחה בניו יורק, עבד קשה כל השבוע והתעשר, אבל בסופי השבוע המשיך להלחין. וכך, מאחר שמעולם לא היה צריך להתפרנס מהמוסיקה, ובזכות כשרונו ונטייתו לחדשנות ולמקוריות, העז אייבס להתרחק מהמוסיקה הקלאסית המקובלת ולנסות צלילים וקולות אחרים. למשל, צלילי צלחות ומזיגת משקה לתוך כוסות בבית-קפה, שהבמאית יצרה להם המחשה ויזואלית לצורך הסרט. וגם כאשר יצר מוסיקה שהתבססה על שירי עם אמריקניים והמונני כנסייה, היא היתה אחרת: דיסוננטית, כזו שהקדימה את זמנה ושהאזן המערבית עדיין מתקשה לעיתים לשמוע.

סייג'י אוזאווה חוזר ליפן SEIJI OZAWA BACK TO JAPAN

שישי / 7.5
אולם אסיא / 17:30

FRANCE, 2018 / 52 min
French, Japanese, Hebrew subtitles

Director OLIVIER SIMONNET / Producer JEAN-STÉPHANE MICHAX
Cinematography ANTOINE PLANCHOT, SYLVAIN SÉCHET, NORBERT CORNE,
NOBUTAKA SHIRAHAMA / Editor DAMIEN DUFLOS DE SAINT-AMAND

In his 80s, after a battle with cancer and having retired from his role as a conductor, Seiji Ozawa returns to his native Japan. He has a hard time standing on his feet and is offered a chair on the conductor's stand, but he doesn't sit down and continues to conduct in his own special way, as if dancing onstage. And the music dances with him. Ozawa is considered a living legend in the world of classical conducting. He began his career as a young, non-English-speaking musician, who was taken under the wings of Bernstein and Karajan, and for the coming 50 years he conducted many of the world's leading orchestras, including 29 year at the Boston Symphony Orchestra. During his trip to Japan, Ozawa spent time with author Haruki Murakami, who published a book of conversations about their shared passion: classical music. The film also includes scenes of Ozawa conducting a choir in which he participated as a child and recalling how he dreamed of becoming an athlete.

צרפת, 2018 / 52 דקות
צרפתית, יפנית, תרגום לעברית

בימוי אוליבייה סימונה / הפקה ז'אן סטפן מישו
צילום אנטואן פלאנשו, סילבאן ששה, נורברט קורן, נובוטקה שירהאמה
עריכה דמ'אן דופלו דה סנט-אמנד

כשהוא בשנות השמונים לחייו, אחרי מאבק במחלת הסרטן ולאחר שפרש מתפקידיו כמנצח, סייג'י אוזאווה חוזר למולדתו יפן. הוא מתקשה לעמוד על רגליו וכיסא מוצב עבורו על דוכן המנצחים, אבל הוא לא מתיישב וממשיך לנצח בדרכו המיוחדת, כאילו רוקד על הבמה. וכפי שכבר נאמר עליו, המוסיקה רוקדת איתו. אוזאווה נחשב לאגדה חיה בעולם הניצוח הקלאסי. חמישים שנה הוא ניצח על מרבית התזמורות המובילות בעולם, ובראשן הסימפונית של בוסטון. את דרכו החל כמוסיקאי צעיר שאינו דובר אנגלית, שהפך לבן טיפוחם של לאונרד ברנשטיין והרברט פון-קאראיאן. במהלך מסעו ליפן תועד אוזאווה בספר מאת הרוקי מורקמי, המספר על שיחותיהם של השניים אודות מוסיקה קלאסית. בסרט הוא נראה גם כשהוא מנצח על מקהלה שבה השתתף כילד ומספר איך חלם להיות ספורטאי, וכאשר הוא מעניק את שמו לאולם קונצרטים. ולאורך כל הדרך הוא מבקש להפיץ את גישת "הסאונד הטהור" שלו, המבקשת לבסס את ביצוע המוסיקה על החיבור הרגשי של היוצר ולא על גישתו האינטלקטואלית.

לרקוד או למות DANCE OR DIE

חמישי / 6.5
אולם קאופמן / 18:30

NETHERLANDS, 2018 / 54 min
English & Arabic, Hebrew subtitles

Director **ROOZBEH KABOLY** / Producer **IRIS LAMMERTSMR, BOUDEWIJN KOOLE**
Cinematography / **JEFRIM ROTHUIZEN, REINOUT STEENHUIZEN NSC**
Editors / **AXEL SKOVDAL ROELOFS**

The words "dance or die" appear in a tattoo on Ahmad Joudeh's neck. He fled Syria at the age of 26, in an act of protest and despair. Luckily he managed to get to the Netherlands, be accepted to the National Academy of Dance and perform on various stages across Europe. Director Roozbeh Kaboly followed Joudeh's life in Damascus and the Netherlands in a TV series, and eventually created this film, which won the Emmy Award for 2019 in the Art Programming category. Joudeh's integration process in the Netherlands may be successful, but the separation from his country and family is not easy. The director managed to document a moving scene, where Joudeh and his father - of Palestinian descent, a refugee in Germany - meet eventually. Dance is not always easy for him, he explains: while he is dancing, smells of burnt plastic and gunshots rise in his nose and ears.

הולנד, 2018 / 54 דקות
אנגלית וערבית, תרגום לעברית

בימוי רוזבה קאבולי / הפקה אייריס למרטסמה, בודווין קולה
צילום ג'פרים רוטהויזן, ריינהוט סטנהוט / עריכה אקסל סקובדאל רולופס

המילים "לרקוד או למות" מופיעות בקעקוע על צווארו של אחמד ג'ודה, והן גם הכותרת של האוטוביוגרפיה שפרסם עוד לפני יום הולדתו ה-30. הוא נמלט מסוריה להולנד בגיל 26, וקודם לכן הספיק לרקוד על הריסות מבנים בדמשק עיר הולדתו, באקט של מחאה וייאוש. למזלו הוא הצליח להגיע להולנד, להתקבל לאקדמיה הלאומית למחול ולהופיע ברחבי אירופה. הבמאי רוזבה קאבולי תיעד את חייו של ג'ודה בדמשק ואת תהליך קליטתו בהולנד בסדרת כתבות ששידר בטלוויזיה, ולבסוף יצר מהן את הסרט הזה, שזכה בפרס האמי לשנת 2019 בקטגוריית תוכניות אמנות. תהליך הקליטה של ג'ודה בהולנד אולי מוצלח, אבל הפרידה מארצו ומשפחתו אינה פשוטה. לאימו ולשכניו שנשארו בדמשק הוא שולח כסף, אבל אביו - ממוצא פלסטיני - הפך לפליט בגרמניה ותחילה אף נידה את בנו - עד הפגישה ביניהם, המתועדת בסרט. גם המחול לא תמיד קל לו, הוא מסביר: בזמן שהוא רוקד, עולים באפו ובאוזניו ריחות של פלסטיק שרוף ורעשי יריות.

נכתב על מים WRITTEN ON WATER

חמישי / 6.5
אולם אסיא / 21:00

USA, GERMANY, FRANCE, 2019 / 81 min
English, Hebrew subtitles

Director, producer **PONTUS LIDBERG** / Producer **FRANÇOIS DUPLAT, AMAURY LAFARGE, MARY ELLEN OBIAS** / Photographer **MARTIN NISSER FSF** / Editor **LARS GUSTAFSON**

"Our work is strange. We have to touch each other before we know each other," says the choreographer Alicia (played by Aurélie Dupont, a one time prima ballerina) about her work with dancers. The intimate encounters that occur between choreographers and dancers are explored in this film whose story focuses on the creative process and the passion that emerges from it. Dance, body movements, and choreographic instructions convey what the participants experience in this nearly silent romance.

The film is a story within a story: The actors are real-life dancers who deal with these issues daily, and their portrayal of these characters also blurs the boundary between documentary and feature film. The delicacy with which a work of art is created, or physical contact occurs, in a rehearsal room or in life, sometimes seems to be written on water – written and then gone.

ארה"ב, גרמניה, צרפת, 2019 / 81 דקות
אנגלית, צרפתית, תרגום לעברית

בימוי והפקה **פונטוס לידברג** / הפקה **פונטוס דופלא, אמאורי לאפארג, מרי אלן אוביאס** / צילום **מרטין ניסר** / עריכה **לארס גוסטפסון**

"העבודה שלנו משונה. אנחנו חייבים לגעת אחד בשני לפני שאנחנו מכירים זה את זה", מספרת אליסיה הכוריאוגרפית (אותה מגלמת אורלי דיפון, לשעבר הפרימה בלרינה של בית האופרה של פריז, והיום מנהלת תחום המחול באופרה) על עבודתה עם הרקדניות והרקדנים. הסרט עוסק בהתמודדות של כוריאוגרפים עם המפגשים האינטימיים שנוצרים בינם ובין הרקדנים, ולמרות שהוא כביכול סרט עלילתי, ברור שהוא לפחות נוגע בתיעודי: גם השחקנים האחרים בסרט הם אנשי מחול, המתמודדים עם סוגיות אלה בשגרת יומם, ובמאי הסרט הוא הכוריאוגרף השבדי פונטוס לידברג, שגם מופיע כאחת הדמויות בסרט.

האינטימיות שבה מדובר, מבהיר הסרט, היא חלק מתהליך היצירה: המחול, תנועות הגוף וההנחיות הכוריאוגרפיות – בכל אלה יש, וחייבת להיות, תשוקה. והתשוקה מופיעה לא רק בריקוד: אליסיה עצמה מתאהבת ברקדן הראשי במחול שיצרה, וכאשר היא ואחד הרקדנים משוחחים על חוויותיהם ועל תשוקותיהם, קשה לשכוח שהשיחה בין הדמויות שבסרט היא למעשה שיחה בין שני אנשים שבחיהם הם כוריאוגרף-כוכב ורקדנית מצליחה ומפורסמת.

מעבר לצעדיי שלי BEYOND MY STEPS

שבת / 8.5
אולם קאופמן / 13:00

ANGOLA, 2019 / 72 min
Portuguese, Hebrew subtitles

Director **KAMY LARA** / Producer **PAULA AGOSTINHO**
Photographer **KAMY LARA** / Editor **GRETEL MARIN**

Five dancers arrive in Luanda to join the Contemporary Dance Company of Angola. The company combines traditional dances and rituals with modern dance and classical ballet; the dancers use traditional costumes and props and learn special steps and pelvic movements while also practicing at a standard ballet barre.

During the work, the old and the new mix, and sometimes the contrasts surface: contrasts between ancient and modern, between the natural and free dance of the traditional village and the urban experience, which can stifle creativity and movement. The dancers' preparations toward their final artistic creation open a window onto a unique local culture, as well as questions of its preservation or its decline. Before our eyes, this clash ultimately leads to the creation of another, unique dance that seeks to preserve and combine the traditions of Angola with the modern and classical dance which is familiar to us.

אנגולה, 2019 / 72 דקות
פורטוגזית, תרגום לעברית

בימוי **קאמי לארה** / הפקה **פאולה אגוסטינו**
צילום **קאמי לארה** / עריכה **גרטל מרין**

זהו סיפורם של חמישה רקדנים שיצאו אל לואנדה, בירת אנגולה, כדי לרקוד בלהקת המחול העכשווי הלאומית, ושל הלהקה כולה. זוהי הלהקה המשלבת בין ריקודים מסורתיים לבין מחול מודרני, לצד השראות מבלט קלסי. הסרט עוקב אחר הרקדנים כאשר הם משתמשים באביזרים ותלבושות מסורתיים, לומדים צעדים מיוחדים ותזוזות אגן מסוגנות, ובאותה עת גם מתאמנים לצד בר הבלט המערבי המוכר. במהלך העבודה מתערבבים הישן והחדש, ולעתים עולים גם הניגודים על פני השטח: ניגודים בין עתיק למודרני, בין הריקוד הטבעי והחופשי של הכפר המסורתי לבין הכללים והמשמעת של העירוניות העכשווית.

לנגד עינינו מביאה ההתנגשות הזאת, בסופו של דבר, ליצירת מחול אחר, מיוחד במינו, המנסה לשמר ולשלב את המסורות של אנגולה עם המחול המודרני והקלאסי המוכרים לנו.

פליני לנצח FELLINI NEVER-ENDING

שישי / 7.5
אולם אסיא / 21:00

ITALY, 2019 / 80 min
Italian, Hebrew subtitles

Director **EUGENIO CAPPUCCIO** / Producer **GIANNANDREA PECORELLI**
Cinematography **LORANZO BERNARDINI** / Editor **GRAZIANO FALZONE**

Federico Fellini holds such importance in cinema history that it often seems like there is nothing new to say about him. Director Eugenio Cappuccio was a young man when he became acquainted with "The Maestro" while he was filming in Rimini. After Cappuccio finished his film studies, he was hired as an assistant on Fellini's "Ginger and Fred". Here, he returns to Rimini and other places in Italy where Fellini lived and worked, including the famous Cinecittà Studios in Rome, and presents interviews with the people who helped make his cinematic magic happen.

Through archival footage, some featuring Fellini himself, illustrations and photographs, and film excerpts, Cappuccio crafts a portrait of the charismatic, intelligent director and his trailblazing cinematic vision. Cappuccio also highlights Fellini's lesser-known works and those he had hoped to make but never did, proving that discoveries can still be made about this great filmmaker.

איטליה, 2019 / 80 דקות
איטלקית, תרגום לעברית

בימוי **אוג'ניו קאפוצ'ו** / הפקה **גי'אנאנדריאה פקורלי**
צינום **לורנזו ברנרדיני** / עריכה **גרציאנו פאלצונה**

מקום חשוב כל כך יש לפדריקו פליני בתולדות הקולנוע, שלעיתים נדמה שהכל כבר נאמר עליו. הבמאי אוג'ניו קאפוצ'ו היה נער ברימיני כשפליני צילם שם, וזכה להכיר אותו. כשסיים אוג'ניו את לימודי הקולנוע הצטרף כעוזר להפקת "גי'וג'ר ופרד". בהיותו איטלקי שמכיר היטב את המקומות שמהם פליני בא, הוא חוזר אליהם, בראש וראשונה אל רימיני, שנדמה שעוד לא לגמרי סולחת על הגרסה הקולנועית של העיר שיצר ב"זכרונות" המופלא, וגם אל אולפני צ'ינצ'יטה, וכמובן - אל אנשים שעבדו לצידו: כותבים, מעצבים, אשתו ג'ולייטה מסינה ושחקנים אחרים. מתוך הראיונות (רבים עם פליני עצמו), הצילומים, האיורים וקטעי הסרטים, עולה דמותו של במאי מקסים, כריזמטי, חכם, עם חזון קולנועי ייחודי ופורך דרך, שהשפיע על עשרות יוצרי קולנוע שבאו בעקבותיו. קאפוצ'ו יוצא למסע בעקבותיו, ומגיע גם אל סרטים שתכנן ליצור אבל לא עשה. למרות שדמותו שלו עצמו, המספר, מובילה את הסרט, הוא מפנה את הבמה העיקרית למאסטרו הגדול, וזה מתברר כגיבור שאפשר להמשיך ולספר עליו בעוד סרטים רבים.

קולנוע על קולנוע / CINEMA ON CINEMA

הריקוד של לינדזי

LINDSAY DANCES

THEATRE AND LIFE
ACCORDING TO
LINDSAY KEMP

8.5 / שבת

11:30 / אולם קאופמן

ITALY, 2020 / 60 min
Italian and English, Hebrew subtitles

Director RITA ROCCA / Cinematography DAMIANO DE PAOLIS
Editor MAURO MOSCATELLI / Production A RAI CULTURA

Kemp describes how, when someone told him they wanted to be an artist when they grow up, his response was, "Artists never grow up." In this interview, filmed in Kemp's home in Italy in 2018 shortly before he died, the dancer and mime artist isn't young, but he is still full of life. Sitting on a small couch in his cramped apartment and wearing floral pajamas, Kemp suddenly gets up and starts dancing with surprising ease.

Kemp's artistic creations were innovative and bold and, in some cases, elicited strong reactions. Kemp discusses his love of dance, his childhood and adolescence, as well as his collaboration with and love for David Bowie. He describes his work as a "total theater" – and those who did not get to see it will get to witness his raw power and talent in the many excerpts of his performances included in the film.

איטליה, 2020 / 60 דקות
איטלקית, אנגלית, תרגום לעברית

בימוי ריטה רוקה צ'ינום / דמיאנו דה פאוליס
עריכה מאורו מוסקטלי / הפקה RAI CULTURA

"מישהו אמר לי פעם, כשאתבגר אני רוצה להיות אמן. ואני אמרתי לו שזו טעות: אמנים אף פעם לא מתבגרים", מספר לינדזי קמפ. בראיון שבסרט, שנעשה בביתו באיטליה זמן קצר לפני מותו בשנת 2018, קמפ הוא כבר איש לא צעיר ועדיין חייכן ומלא חיים. הוא יושב על ספה קטנה בדירה הצפופה, לבוש בפיג'מה פרחונית, ואז הוא קם מהספה ורוקד - בפיג'מה - בקלילות מפתיעה, ומספר כמה הוא נהנה, כמו ילד, ממשחקי הריקוד, מה"כאילו" שבהופעה על במה, מהתלבשות הצבעוניות, מלשעשע אנשים אחרים. הסרט מביא קטעים מהיצירות הרבות של קמפ שתמיד היו חדשניות ונועזות ולעיתים קרובות עוררו תגובות סוערות. קמפ מדבר על אהבת המחול שלו, על ילדותו והתבגרותו - "נולדתי לרקוד ואני לא מוכן להפסיק" - ועל שיתוף הפעולה - וסיפור האהבה - בינו לבין דיוויד בואי. את יצירתו הוא מגדיר כתיאטרון טוטאלי - ומי שלא זכה לראות אותו, בין השאר כשהופיע עם להקתו בארץ, יוכל להיווכח בעוצמה ובכישרון של האיש מצפייה בקטעים הרבים של מופעיו הכלולים בסרט.

←
THEATRE / תיאטרון
←

לביים בשלט רחוק
KIRILL SEREBRENNIKOV
A THEATRE DIRECTOR
UNDER ARREST

שישי / 7.5
אולם אטיא / 14:00

SWITZERLAND 2019 / 60 min
German, Russian, English, Hebrew subtitles

Directors EDUARDO ERNE, JULIA BENDLIN / Producers ANITA HUGI, JUDITH HARDEGGER
Cinematography IVAN AEBISCHER, DAVID MERKOFER, KONSTANTIN POSTNIKOV
Editor TITUS BUETLER

His theater is provocative, noisy, and innovative — and, for more than a year, it was created while he was under house arrest. Kirill Serebrennikov was accused of embezzlement and imprisoned for more than three years. His supporters claim he is a victim of politically motivated persecution.

Serebrennikov was only allowed to communicate with his lawyer, and this fascinating film shows how, from his detention cell, he co-directed Mozart's opera "Così fan tutte" in Zurich. It also shows how everyone involved in the production coped with the absence of the director, set and costume designer. The film's directors also faced a similar challenge: how to document Serebrennikov's creative process without actually filming it. They did succeed in showcasing Serebrennikov's daring style as it emerged onstage in a provocative opera featuring a nearly naked singer performing with a raucous sex scene and video screen flickering behind her. After this film was completed, Serebrennikov was convicted, and released on probation.

שוויץ, 2019 / 60 דקות
גרמנית, רוסית, אנגלית, תרגום לעברית

בימוי אדוארד ארנה, ג'וליה בנדלין / הפקה אניטה הוגי, ג'ודית הארדגר
צילום / איוון אייבישר, דייד מרקופר, קונסטנטין פוסטניקוב
עריכה טיטוס ביטלר

התיאטרון שלו פרובוקטיבי, רועש ומקורי – ובמשך יותר משנה הוא נעשה כשהוא עצמו, הבמאי, במעצר בית. קיריל סרברניקוב נחשד במעילה בכספים ומצא את עצמו מבודד לחלוטין במשך יותר משלוש שנים. תומכיו, ברוסיה ומחוצה לה, טוענים כי מדובר ברדיפה פוליטית. התקשורת היחידה שהורשה לקיים הייתה עם עורך דינו, ודרכו העביר הנחיות וביים מרחוק את האופרה "כך עושות כולן" מאת מוצרט בבית האופרה של ציריך.

הסרט מציג את ההתמודדות של הצוות עם הפקה שנערך ממנה הבמאי, שהוא גם מעצב הבמה, התפאורה והתלבושות. גם במאי הסרט התמודד עם קושי דומה: איך לתעד את תהליך היצירה של סרברניקוב בלי לצלם אותו עצמו. אבל את מה שקרה על הבמה הסרט מביא בהרחבה, וזהו שיקוף של סגנונו של הבמאי הנועז הזה: אופרה פרובוקטיבית, שבה זמרת כמעט-עירומה שרה כשברקע סצינת מין קולנית ומסך וידאו ענקי מרצד לצד שירה מעודנת.

אחרי שהסתיימו צילומי הסרט הורשע סרברניקוב, שוחרר ממעצר אך נידון למאסר על תנאי ולתשלום סכום גדול של כסף, שבית המשפט קבע כי לקח לעצמו.

התיאטרון של
גברת F
MRS. F

שישי / 7.5
אולם קאופמן / 15:30

NETHERLANDS, NIGERIA, 2019 / 78 min.
English, Nigerian, Hebrew subtitles

Director CHRIS VAN DER VORM / Producer DENIS VASLIN, FLEUR KNOPPERS
Cinematography BERT HAITSMA NSC / Editor KATHARINA WARTENA, PATRICK MINKS NCE

The first thing that can be said about Mrs. F - Ifeoma Fafunwa - is that she is an impressive and inspiring woman. The women's theater troupe that she established in Lagos, Nigeria's largest city, is a means to an end - namely, women's empowerment. If that term feels somewhat amorphous or theoretical, watching this film helps sharpen its meaning. Mrs. F is working on staging a play in a slum in the heart of Lagos. During rehearsals, she must persuade the women to stand in front of men and dare, for the first time in their lives, to look them in the eye. She believes that in the future they will muster the courage to do the same off stage, and even tell men what they think. This may sound like an easy feat, but not in a patriarchal society. Despite all the challenges, the show went on — and it changed something in the women.

הולנד, ניגריה, 2020 / 78 דקות
אנגלית, ניג'רית, תרגום לעברית

בימוי כריס ואן דר פורם / הפקה דניס וסלין, פלר קנופרס
צילום / ברט היטסמה / עריכה קתרינה ורטנה, פטריק מינקס

הדבר הראשון שאפשר לומר על הגברת F – שמה המלא הוא איפומה פאפנווה – הוא שמדובר באישה מרשימה ומעוררת השראה. להקת התיאטרון הנשית שהקימה בלאגוס, העיר הגדולה בניגריה, היא עבורה אמצעי, לא מטרה, והמטרה היא העצמה נשית. אם הביטוי הזה נשמע קצת תיאורטי, קצת "באוור", מספיק לעקוב אחר מה שקורה בסרט הזה כדי להבין.

הגברת F מעלה הצגה בשכונת עוני – עוני נורא – בלב לאגוס. במהלך החזרות עליה לשכנע את הנשים לעמוד מול הגברים שבקהל ולהעז, בפעם הראשונה בחייהן, להסתכל להם בעיניים. בעתיד, היא מאמינה, הן יאזרו עוז לעשות זאת גם בחיים ואפילו לומר לגברים מה הן חושבות. זה בכלל לא פשוט בחברה שבה הגברים קובעים הכל, חברה שבה אונס והטרדות מיניות בוטות הם מעשים יומיומיים, גם כלפי ילדות קטנות. אפילו כדי להעלות את ההצגה שלה, הגברת F הייתה חייבת לקבל אישור ולשלם לשליטים המקומיים בכסף מזומן ובמתנות. למרות כל הקשיים, בסופו של דבר המופע התקיים ומשהו, כך נראה, השתנה אצל הנשים, ואולי גם אצל חלק מהגברים שצפו בהצגה.

מתוך: כל העולם הוא ברודוויי / עמ' 54 →

כל העולם הוא ברודוויי ON BROADWAY

שבת / 8.5
אולם קאופמן / 15:00

USA, 2019 / 85 min
English, Hebrew subtitles

Director **OREN JACOBY** / Producer **OREN JACOBY AND HOLLY SIEGEL**
Cinematography **BOB RICHMAN** / Editors **TED RAVIV, ABHAY SOFSKY, STEVEN WECHSLER**
With **HELEN MIRREN, ALEC BALDWIN, HUGH JACKMAN, IAN MCKELLEN**

Only 18 plays and musicals were nominated for Tony Awards in 2020, compared with 34 in 2019. Broadway, the theater mecca near New York's Times Square that attracts crowds of tourists, has been shuttered since March 2020. This closure has put a new spin on this film that celebrates the history of Broadway -- the home of American theater. In this film, Helen Mirren, John Lithgow, Ian McKellan, and many more directors, producers, and playwrights tell the story of the renowned area from the 1960s to the present.

Jumping from era to era, the film describes how Broadway went from a dangerous place run by the mafia and teeming with pimps and prostitutes to the brightly lit tourist attraction that draws hordes of visitors every year. No one knows what will happen to Broadway, which is slated to reopen in June 2021, but now -- especially during the COVID-19 crisis -- is a worthwhile time to revisit its greatest highlights and enormous impact.

ארה"ב, 2019 / 85 דקות
אנגלית, תרגום לעברית

בימוי אורן יעקובי / הפקה אורן יעקובי והולי סיגל / צילום / בוב רייכמן
עורכים טד רביב, אביי סופסקי, סטיבן וונסלר
בהשתתפות הלן מירן, אלק בולדווין, יו ג'קמן, איאן מק'קלן

רק 18 מחזות ומיזיקלס היו מועמדים ב-2020 לפרס הטוני, לעומת 34 ב-2019. ברודוויי, אותו מקדש תיאטרון ניו-יורקי באיזור טיימס סקוור, אותו שואב אבק ענק של תיירים וכסף, סגור מאז חודש מרץ 20. הסגירה הזאת, שמונעת מאלפים רבים את מטה לחמם, נותנת פרספקטיבה מיוחדת לסרט הזה, שחוגג את ההיסטוריה של המקום בו נוצרו יצירות הפאר של התיאטרון האמריקאי.

הלן מירן, ג'ון ליט'גו, איאן מק'לן, ועוד כאלה ששמש פחות מוכר לקהל הרחב מספרים את סיפור ברודוויי משנות השישים ועד לפני רגע. בדילוגים קלילים על פני שנים ותקופות מתואר המעבר של ברודוויי מאיזור מסוכן שנשלט על ידי המאפיה, לאתר תיירותי נוצץ ומסנוור עיניים, אחד המבוקשים בעולם. הרבה גלגולים ידע המקום, והסרט עובר על פני כל התחנות החשובות, רגעי המהפך, לעיתים בעקבות יצירה ששינתה את הכללים ("מ"שורת המקהלה" ועד "המילטון"), לפעמים בעקבות התערבויות עירוניות ושינוי כללי הנדל"ן. אין לדעת מה יקרה לברודוויי, שנוון לעכשיו, מתכננת להיפתח מחדש ביוני 2021, אבל דווקא בימי קורונה אלה שווה להיזכר ברגעים הגדולים ובהשפעה העצומה של המקום המיוחד הזה.

הבחירה הרשמית פסטיבל / OFFICIAL SELECTION / HAMPTONS INT. FILM FESTIVAL / DOC NYC FILM FESTIVAL

54 תיאטרון / THEATRE

תחרות קצרים

תחרות סרטים קצרים בנושא תרבות ואמנות

אנפ מולר / Olaf Möller / גרמניה
 רותי סלע / Ruti Sela / ישראל
 שי בידמן / Shai Biderman / ישראל

הקרנה בנוכחות היוצרים

מקבץ ראשון

חמישי / 6.5

אולם אסיא / 10:30

מקבץ שני

חמישי / 6.5

אולם אסיא / 12:00

מקבץ שלישי

שישי / 6.5

אולם אסיא / 14:00

סדנת התסריטאות
 של דניאלה דרון
 DraftRishon.co.il

GLIKSON
 CAMERA | LIGHTING | GRIP | SOUND

40 שנה
 נחמק
 One step ahead before the next steps

סלם

ROYAL
 TITLES

תחרות קצרים / מקבץ ראשון

שוחכת

ישראל, 2019 / 8 דקות

בימוי גילי שני

הסרט 'שוחכת' הוא יומן אישי, דוקו-אנימציה, דרך שיחות בין סבתא דמנטית, לבין נכדתה. מרגנית, הסבתא, שהולכת ונעלמת מבפנים, פותחת פתח לעולמה, הכנה והמרגש, שעטוף באופטימיות ובהומור.

הדוב שאיתי

הולנד, 2019 / 4:45 דקות

מקבץ

בימוי דפנה אוודיש

סרט אנימציה תיעודי קצר על מהגרים שעזבו את בתם וחצו גבולות בשביל האהבה.

פעם הבאת לי פרחים

ישראל, 2019 / 4:45 דקות

בימוי נופר שוויצר

סרט אנימציה קצר הבוחן יחסי גברים ונשים באמצעות המחווה של נתינת פרחים.

= 1+1

ישראל, 2019 / 15 דקות

בימוי אלה חוסרי

סרט יומן דוקומנטרי-ארכיוני המבוסס כמעט כולו על צילומי סטילס. זוגיות מתפרקת בה הגורל הכתיב את העתיד מראש, דרך שני צילומים מקריים בהפרש של 16 שנה בין אחד לשני.

בוקר במוזיאון

ישראל, 2019 / 11 דקות

בימוי טל גרינברג

בבוקר חופשי אחד באמצע השבוע אסף נגרר אחרי אשתו לביקור במוזיאון. במקום בו דבר לא משתנה, פגישה מפתיעה עם תיירת אקזוטית מול תמונתה המרגשת של ונוס, תאלץ אותו לבחור בין הזר למוכר.

מי אמור

ישראל, 2019 / 5 דקות

בימוי מור פולנוהר

תאוריה: אני לא יוצרת עבור מבטם של אחרים, אני יוצרת עבור מבטו של אדם ספציפי. תאוריה: בשעות הרבות בהן אני עובדת על היצירה בתקווה לחיבור עם אותו אדם אוהב- אני למעשה לבד.

המודל

ישראל, 2019 / 6 דקות

בימוי סמנטה אדלר דה אוליבירה

אדלר דה אוליבירה מצלמת תוך כדי עבודתה כמודל עירום את התלמידים המתבוננים בה. היא נעה בין פוזה לפוזה כאשר הנחיות המורה מעודדות פעולת רישום משוחררת וחשופה.

תמו

ישראל, 2019 / 10 דקות

בימוי תום פרזמן, צור אדרי

תמו, עקרת בית יהודייה במרוקו של המאה ה-20, נאלצת להתעמת עם זהותה הגברית בצל בעל דכאני והחברה השמרנית בה הם חיים. חקירה פנימית של מגדר ומיניות בתרבות מרוקו של המאה ה-20.

תחרות קצרים / מקבץ שני

אף אחד לא יאהב אותי כמוני

ישראל, 2016 / 4 דקות

בימוי איה הניג
מטוס חולף מצית מאבק של אשה (בוני, 28), על החופש שלה, מול הבית בו היא גרה.

כולם כה שקטים פתאום

ישראל, 2019 / 6 דקות

בימוי רותם שפירא
במהלך צפירת יום הזיכרון, בחורה צעירה טובעת בחוף הים של נתניה.

המרחב אליך

ישראל, 2020 / 14 דקות

בימוי רבקה פרטיג
המרחב אליך הינו סרט תיעודי נסיוני על אמניות במגזר החרדי המציפות את הקושי ליצור אמנות מתוך החברה החרדית ולהשתייך לקהילה. זמרת, רקדנית, נגנית וציירת המנסות לבקש ליצור בדרך אחרת, אך מתוך אמונה.

פאטה מורגנה

ישראל, 2019 / 11 דקות

בימוי דניאלה בוקור, ליאנה ברקוביץ'

כריסטינה, אנה ורחל הן שלוש נשים נוודות. מה מביא אישה לנדוד לבדה? הסרט מציף את המתח שבין יציבות ונדודים.

טייפקאסט

ישראל, 2019 / 11 דקות

בימוי דניאלה בוקור, ליאנה ברקוביץ'

ליהי מגיעה לאודישן שמאוד חשוב לה, כבר מהגעתה לחדר ההמתנה ברור לה שבעיני אחרים התפקיד אינו למידותיה, תרתי משמע. הבימאית שבחדר האודישנים תנסה לסיים עם האודישן של ליהי במהרה ולעבור הלאה לבאה בתור, אבל צפויה לה הפתעה.

סגורצ'קה

ישראל, 2019 / 9 דקות

בימוי דנה צור, ליאור מרפי ואלה תלמי

מסע התבגרות של נערה מכפר אוקראיני בשנות השישים המתבצרת בביתה. מפגש עם ילדים המתקרבים לעברה מערער את עולמה והיא נמלטת למחוזות הדמיון, שם היא לומדת על יצירת קשר והתגברות על פחדים.

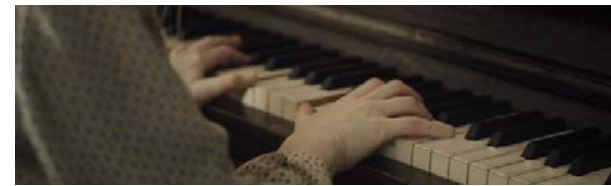

תלמה ביין

ישראל, 2019 / 5 דקות

בימוי רעות בהרל

ת"א של שנות ה-60. תלמה ביין, פסנתרנית מחוננת, מתקשה להיחלץ מצילו של אביה, הנודע בשל יצירותיו המוזיקליות. הדרך להצלחה טומנת בחובה קשיים מנטליים, שמומרים בקשיים פיזיים. אבל תלמה לא תיכנע.

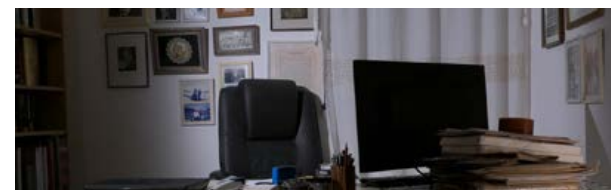

שלושה דברים שהלכו לאיבוד

ישראל, 2019 / 14 דקות

בימוי נעמה שוחט

הבית, הקשר והאמונה - שלושת הדברים שהלכו לאיבוד בחייו של הסופר העיראקי-ישראלי יצחק בר-משה, סבה של הבמאית. מסע בין טקסט לדימויים חזותיים מחולל פלא ושלושת הדברים האבודים מתגלים מחדש.

אגון ואני

ישראל, 2019 / 22 דקות

בימוי רומה בוטמן

יהודה, בעברו איש עסקים, מגלה בגיל 75 שהאמנות היא השפה היחידה שבה הוא יכול להתחבר לעצמו. למרות ניסיונותיו לתקשר עם הסביבה, שפתו נהיית לא מובנת לאחרים, אך חושפת בפניו את עולמו.

שעות נוספות

ישראל, 2019 / 3:20 דקות

בימוי שחם רובין

הצצה חטופה לשגרת חיו של פקיד שגרתי ובינוני שמתמודד עם ההרס והנזקים שמשאיר אחריו איש זאב. הלופ תורם להדגשת החזרתיות וחוסר התקווה שבשגרת הפקיד, אה-לה דודו גבע.

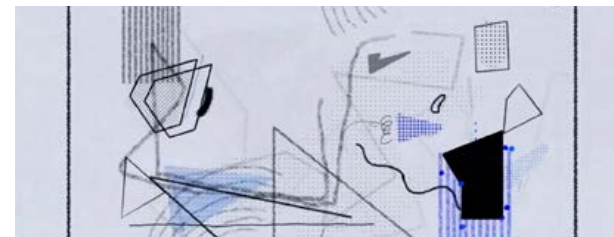

אמן וחברה

ישראל והולנד, 2018 / 2 דקות

בימוי דניאל ויסיק

הצצה לתוך ראשו של אמן בלתי החלטי.

ראשון / 2.5
סינמטק 4 / 19:00

ISRAEL, 2001 / 90 min
Hebrew

Director **ELI COHEN** / Producers **BORIS MAFTSIR, ZVI SHEFI**
Cinematographer **NILI ASLAN** / Editor **SHLOMO HAZAN**

Eli Cohen, the director of this film, says he was never that interested in poetry and didn't especially like the songs based on Natan Alterman's poems; but reading Alterman's words before making this film changed that. "I was fascinated," he says. The filmmaker placed a classified ad in the newspaper looking for people whose lives were impacted by Alterman's poetry and received many responses—including from younger people who are only familiar with the poet through reading his work. We meet Sarit, a salesperson who dreams of spending five minutes with Alterman and shaking his hand, and Dror, a musician, who feels Alterman's spirit in the room while composing his songs. If they could meet him, which Alterman would they encounter? Would it be the charismatic, witty one or the gloomy, haunted man with a death wish? The Alterman who could kiss the ground a beloved woman walked on or the cruel man who envies her beauty?

ישראל, 2001 / 90 דקות
עברית

בימוי **אלי כהן** / הפקה **בוריס מפיצר, צבי שפי**
צינום **נילי אצלן** / עריכה **שלמה חזן**

"לא התעניינתי בשירה ולא אהבתי במיוחד את שיריו המולחנים של אלטרמן", מספר הבמאי אלי כהן. "אבל לקראת הסרט קראתי את שירתו - והוקסמתי. פרסמנו מודעה בעיתון ובה חיפשנו אנשים ששירתו של אלטרמן השפיעה על חייהם. התגובה הפתיעה אותנו. רבים רצו להשתתף, בעיקר צעירים, שהיכרותם עם דמותו נובעת רק מתוך קריאה בשיריו. למשל שרית, הזבנית שרוצה לבלות חמש דקות במחיצתו ולחוץ את ידו. דרור, המוסיקאי שחש את מגע ידו של המשורר על כתפו כשהוא מלחין את שיריו. "אילו יכלו לפגוש אותו פנים אל פנים, מי היה עומד מולם? האם היה זה אלטרמן הכריזמטי, השנון, המאיר פנים לקרוב ולרחוק - או הספקן הקודר, רדוף השדים בעל משאלת מוות? אלטרמן המוכן לנשוק מדרך רגלי אשה האובה, או המשעבד האכזר המקנא ליופייה? אלטרמן היה כל אלה ויותר: יוצר גאוני, קוסם המילים, איש רב ניגודים ומיוסר."

ההקרנה באדיבות שירות הסרטים הישראלי

התוכנית הישראלית / THE ISRAELI PROGRAM

סרטים ישראליים / 1970-2000

בסיומה של שנה מאתגרת, שבה התרבות כמעט שנעלמה לנו, החלטנו לחזור אל הסרטים הישראליים בנושאי תרבות ואמנות שכמעט ונשכחו. עבור הצעירים שבינינו, שמעולם לא זכו לצפות בהם, זו תהיה למעשה חוויה של צפייה בסרטים חדשים

← סרטי התוכנית הישראלית יוקרנו בסינמטק תל אביב

**גנרל שוורצפוט
צד נמרים ורודים
במדבר סהרה**
**GENERAL SCHWARTZPOT
HUNTS PINK TIGERS IN
THE SAHARA DESERT**

מוקדן עם הסרט: נוף עם מאיר פיציחדזה
Screened with: Landscape With Meir Pichhadze

שני / 3.5
סינמטק 4 / 19:00

ISRAEL, 1999 / 20 min
Hebrew

Director: **SLAVA CHAPLIN** / Producer: **MICKY LARON** / Cinematographer: **RAMI LITAL**
Editor: **ERNEST ARANOV** / Assistant cameraman: **OFER BAHIRI-AMORT**
Starring: **MOTTI KATZ, YOSSI EINI**

This short drama was originally produced as part of the Tzavta Short Theater Festival, with artistic direction by Shalom Shmuelov.

It's the Gulf War. Two soldiers, an American and an Iraqi, find themselves lost in the desert, and the relationship between them is seen through the eyes of an iguana. The American is trying to get through to headquarters so that he can be rescued. The Iraqi flatters the American, deferring to him as General Schwarzpot, and is willing to humiliate himself just to get some food and drink. When it becomes clear to the American that the Iraqi is hiding drugs, he promises him a good, rich life in America. At the moment of truth, though, he will leave him to his fate.

ישראל, 1999 / 20 דקות
עברית

בימוי **סלבה צ'פלין** / הפקה **מיקי לרון** / צילום **רמי ליטל**
עריכה **ארנסט ארנוב** / עוזר צלם **עופר בהירי-אמורט**
בהשתתפות / **מוטי כץ, יוסי עיני**

דרמה קצרה מאת יוסף מונדי / ההפקה המקורית עלתה במסגרת "פסטיבל תיאטרון צוותא", תל אביב / מנהל אמנותי שלום שמואלוב.

מלחמת המפרץ. שני חיילים, אמריקאי ועיראקי, מוצאים עצמם אבודים במדבר. אנחנו נחשפים למערכת היחסים ביניהם דרך עיניה של איגואנה. האמריקאי מנסה ליצור קשר עם המפקדה כדי שיחלצו אותו. החייל העיראקי מתחנף ככל יכולתו לאמריקאי, מכנה אותו גנרל שוורצפוט ומוכן להשפיל את עצמו בכל דרך על מנת לקבל ממנו מזון ושתייה. כשמתברר לאמריקאי שהעיראקי מחביא אצבעות סמים, הוא מבטיח לו חיים טובים ועשירים באמריקה. אבל ברגע האמת הוא ישאיר אותו לגורלו.

אנאפאזה - הסרט
ANAPHASE - THE FILM

ראשון / 2.5
סינמטק 4 / 21:00

ISRAEL, 1996 / 50 min
Hebrew

Director: **LEVI ZINI** / Producer: **ILAN DE VRIES FOR TELAD STUDIOS**
Cinematographer: **NILI ATZLAN** / Editor: **TALI GOLDENBERG** / Sound: **ITAY ALOHEV**

"Anaphase, the Film" isn't another film about creating dance. It is an original and daring attempt to adapt for cinema the experience of watching and listening to dance. Or as director Levi Zini put it, the film is a work that translates an onstage spectacle, one that generated energy and electricity between an audience and performers onstage, for the two-dimensional medium of film. Judging by the result, in which Levi joins forces with choreographer Ohad Naharin, he succeeded. Naharin staged this dance piece with the Batsheva Dance Company in 1993 and since then the work has been a huge international success and garnered numerous awards. In 1996, he teamed up with Zini to create this film that combines dance, theater, film, and rock music in fast-paced and mesmerizing scenes.

ישראל, 1996 / 50 דקות
עברית

בימוי **לוי זיני** / הפקה **אינן דה-פריז, אולפני טלעד**
צילום **נילי אצלן** / עריכה **טלי גולדנברג** / פסקול **איתי אלוהב**

"אנאפאזה - הסרט" הוא לא עוד סרט על איך יוצרים מחול. זהו ניסיון מקורי ונועז להעביר את חוויית הצפייה - וההאזנה - במחול אל המדיום הקולנועי, או בלשוננו של היוצר, לוי זיני, "אנאפאזה - הסרט הוא עבודת תרגום של ספקטקל בימתי שיצר אנרגיה סוערת, חשמל, בין קהל לבמה, למדיום הקולנועי הדו-מימדי". כשצופים בתוצאה המרשימה נראה שזהו ניסיון שהצליח. השותפים ליצירה הם הכוריאוגרף אוהד נהרין והבמאי לוי זיני. נהרין העלה את המחול עם להקת "בת-שבע" בשנת 1993 ומאז זכתה היצירה להצלחה בינלאומית עצומה ולפרסים רבים. בשנת 1996 הוא חבר לזיני לצורך יצירת הסרט שבו משולבים מחול, תיאטרון, קולנוע ומוסיקת רוק בסצונות מתחלפות בקצב מהיר ומהפנט. הסרט עצמו זכה בשלל פרסים קולנועיים ובהם; פרס הסרט הטוב בפסטיבל חיפה ואידפ"א אמסטרדם.

זכה בפרס הסרט התינודי בפסטיבל חיפה וציון לשבח בפסטיבל אמסטרדם
THE FILM ITSELF HAS WON SEVERAL AWARDS, INCLUDING BEST FILM AT THE HAIFA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL AND THE INTERNATIONAL DOCUMENTARY FILM FESTIVAL IN AMSTERDAM

הכלה וצייד הפרפרים THE BRIDE AND THE BUTTERFLY HUNTER

מוקרן עם הסרט:
רק לא נחשוב שני פעמים (הצוננים שני יפן)
Screened with: Never Think Twice
(The Gypsy of Jaffa)

שלישי / 4.5
סינמטק 4 / 21:00

ISRAEL, 1974 / 44 min
Hebrew

Director and Producer RAM LOEVY / Screenwriter NISSIM ALONI / Cinematographer YITZHAK OREN / Editor YAIR AHI-ILAN / Starring GILA ALMAGOR, YOSSEI BANAI, ROLF BRIN

This film is director Ram Loevy's adaptation for Israeli television of Nissim Aloni's successful play, starring its two original stars: Gila Almagor and Yossi Banai. In it, two figures meet by chance in a large park: a young bride named "Mee" (Almagor), who was left at the altar by her groom, and an insurance company clerk named Getz (Banai), who comes to the park to hunt butterflies once a week, on Wednesdays between four and six. The groom, meanwhile, will only play Mee's name on a flute, but not pronounce it. Family and friends who came to the wedding are waiting to see how it will play out. An impersonal loudspeaker directs the activities in the park, and as at most weddings, a demon (in this case one who plays a trumpet) lies in wait. This apparent theater of the absurd features much humor and banter, but also contains a deeper message.

ישראל, 1974 / 44 דקות
עברית

בימוי והפקה רם לוי / תסריט ניסים אלוני / צילום יצחק אורן
עריכה יאיר אחי אינן / בהשתתפות גילה אלמגור, יוסי בנאי, רולף ברין

בגן עירוני רחב-ידיים נפגשות באקראי שתי דמויות: כלה צעירה ששמה "מי" (גילה אלמגור) שברחה מחתונתה. החתן, שמנגן בחליל, לא הגיע לטקס. החתן הנעלם אינו יכול לומר את שמה, אלא רק לנגן אותו. צייד פרפרים ששמו "גץ" (יוסי בנאי) הוא פקיד בחברת ביטוח. אחת לשבוע, ביום רביעי בין ארבע לשש הוא יוצא לפארק לצוד פרפרים. אלא שעד היום הוא לא צד אף פרפר.

בני משפחה וחברים שבאו לחתונה מחכים לראות איך ייפול דבר. הרמקול בגן משמיע הוראות. וכמו בכל חתונה, בצד אורב לו שד – שד שמנגן בחצוצרה.

רם לוי ביים עבור הטלוויזיה הישראלית את הגרסה הזאת למחזה המצליח של ניסים אלוני, בהשתתפות שני כוכביו המקוריים: גילה אלמגור ויוסי בנאי.

הדוד פרץ ממריא UNCLE PERETZ TAKES OFF

שני / 3.5
סינמטק 4 / 21:00

ISRAEL, 1993 / 55 min
Hebrew / Based on a short story by Yaakov Shabtai

Director MICHAL BAT-ADAM / Screenplay MICHAL BAT-ADAM, EDNA SHABTAI
Producer MAREK ROZENBAUM / Cinematographer AMNON SALOMON / Editor BORAZ LEON
Art DAVID VAROD / Music AMOS HADANI / Narrator YIGAL SADE
With ODED TEOMI, MICHAL BAT-ADAM, TCHIA DANON, AVRAHAM CELEKTAR, DAVIDA KAROL

"Uncle Peretz was not an uncle; he was a communist." That's how the short story by Yaakov Shabtai – a literary gem that was adapted for film – opens. The story takes place in Tel Aviv, the beloved city of Shabtai's childhood. It is a small, homey place that opens to the beach on one end and to fallow fields on the other. It is a city of narrow streets with horse-drawn carriages, of restaurants feeding hungry workers dreaming of redemption, like the protagonist of the story. This Tel Aviv is the setting of a romantic and stormy love story between uncle Peretz, an idealist who pains houses for living, and a pretty, young waitress - Geula. The two steal away and roam the streets, ending up at the beach where they realize their love. Free-spirited Geula dreams of life as a couple, while Peretz, who is married to Yona, wavers. How will this end? What will happen to Geula? And to Peretz?

ישראל, 1993 / 55 דקות
עברית / על פי סיפור קצר של יעקב שבתאי

בימוי מיכל בת-אדם / תסריט עדנה שבתאי, מיכל בת-אדם
הפקה מרק רוזנבאום / צילום אמנון סלומון עריכה בורז ליון
עיצוב אמנותי דוד ורוד / מוזיקה עמוס הדני / מספר יגאל שדה
בהשתתפות עודד תאומי, מיכל בת-אדם, תחיה דנון, אברהם סלקטר, דוידה קרול

"הדוד פרץ לא היה דוד, הוא היה קומוניסט" – כך נפתח הסיפור הקצר שכתב יעקב שבתאי – פנינה ספרותית המועברת כאן אל המדיום הקולנועי. הסיפור מתרחש בתל-אביב הקטנה שלפני קום המדינה, עיר ילדותו האהובה של שבתאי. זוהי עיר קטנה ובייתית הפתוחה אל חוף הים מצד אחד, ואל שדות הבור מצידה האחר; זוהי עיר של רחובות צרים עם כרכרות רתומות לסוסים, עיר של מסעדות פועלים החולמים על גאולה, כמו גיבור הסיפור. בתל-אביב הזו מתרחש סיפור אהבה רומנטי וסוער. אהבה הניצתת בין הדוד פרץ, האידיאליסט המתפרנס מסידור בתים, לבין מלצרית צעירה ומושכת ושמה גאולה, העובדת במסעדת פועלים. השניים משוטטים לשעות גנובות ברחובותיה של תל-אביב הקטנה, יורדים אל הים, ושם הם מממשים את אהבתם. גאולה החופשית לנפש חולמת על חיים בזוג; פרץ, הנשוי לדודה יונה העדינה, משתהה בתשובתו. מה יהיה בסופה של האהבה הזו? מה יהיה בסופה של גאולה? ומה יהיה סופו של פרץ? איך ולאן הוא ימריא?

מחבואים HIDE AND SEEK

מוקרן עם הסרט: סיפורה של באשה
screened with: The Story of Basha

שלישי / 4.5
סינמטק 4 / 18:30

ISRAEL, 1980 / 90 min
Hebrew, English Translation

Director, Screenplay **DAN WOLMAN** / Producers **DAN WOLMAN, JEFFREY JUSTIN**
Cinematographer **ILAN ROSENBERG** / Editor **SHOSHANA WOLMAN** / Music **AMNON WOLMAN**
Art Design **RUTH DAR** / With **GILA ALMAGOR, BENYAMIN ARMON, CHAIM HADAYA, EFRAT LAVIE, RACHEL SHOR, DORON TAVORI**

Set in Jerusalem, 1946, at the end of the British Mandate in Palestine, this film focuses on 13-year-old Uri, who lives in his grandfather's house. His mother spends most of her time in Europe, searching for children who survived the Holocaust; his father is busy helping procure arms for the soon-to-be-created state. Uri and his friends spend most of their time goofing around and playing war games, and his grandfather, worried that Uri is falling behind in school, hires a tutor named Balaban to help him. At first, the rebellious Uri does not accept his new teacher, but over time their relationship improves. Meanwhile, a rumor spreads in the neighborhood that a spy has been passing sensitive security information to the Arabs. When Uri watches Balaban meeting and exchanging letters with an Arab, he reports Balaban as a spy, only to discover later that he made a grave mistake and that the relationship between the two men was of a different nature.

ישראל, 1980 / 88 דקות
עברית, תרגום לאנגלית

בימוי ותסריט **דן וולמן** / הפקה **דן וולמן, ג'יף גיסטין**
צינום **אינן רוזנברג** / עריכה **שושנה וולמן** / מוזיקה **אמנון וולמן**
עיצוב אמנותי **רות דר** / בהשתתפות **גילה אלמגור, בנימין ארמון, חיים הדיה, אפרת לביא, רחל שור, דורון תבורי**

ירושלים 1946, שלהי המנדט הבריטי בפלשתינה. אורי בן ה-13 חי בבית סבו. אמו נמצאת רוב הימים באירופה, תרה אחר ילדים שניצלו מן השואה, אביו עסוק במסעות רכש של כלי נשק עבור המדינה שבדרך. אורי וחבריו מבלים שעות במשחקי מלחמה ובמעשי קונדס, ולא מקדישים מספיק זמן לבית הספר. הסבא המודאג שוכר לאורי מורה פרטי בשם בלבן, כדי לקדם אותו בלימודיו. בתחילה, אורי המרדן אינו מקבל בעין טובה את המורה שנכפה עליו, אולם עם הזמן הולכים היחסים ביניהם ומשתפרים. בשכונה, המגוייסת כולה לפעילות המחתרנית, נפוצה שמועה כי מישהו מעביר לערבים מידע בטחוני רגיש. אורי וחבריו עדים למפגשים בין המורה לבין בחור ערבי צעיר, שבהם מעביר אליו בלבן מכתבים. חבריו של אורי משוכנעים כי המורה הפרטי שלו הוא המרגל, והם מלשינים עליו לפלמ"ח. מאוחר מדי מגלה אורי שנפלה טעות איומה, והקשר בין המורה לחברו הערבי היה אחר.

ISRAEL, 2000 / 70 min
Hebrew, English Translation

Director and screenwriter **RAM LOEVY** / Producer **BEN-ZION SHIRA**
Cinematographers **NILI ASLAN, DROR MOREH** / Editor **HALIL EFRAT**
Music by **SHALOM HANOCH, JONATHAN BAR GIORA**

This documentary focuses on the stories behind late Israeli singer and performer Yossi Banai's final album. There are stories about Banai and his family and friends, including one about how he didn't die on stage – but for a moment he thought he did. A doctor in the audience saved his life, then disappeared. Then there's his mother, who gave birth to at least eight children, yet every time a girl was born, she said, God descended from his throne to sit on a small bench for a few minutes, "because it's sad you gave birth to a daughter!" There are also tales about other Israeli artists like Hannah Rovina, Nissim Aloni, Hanoch Levin, Yosl Bergner, Shalom Hanoch, and Jonathan Bar Giora, as well as about other friends from the Mahane Yehuda market in Jerusalem, and members of the Banai great family.

יוסי בנאי לא מת על הבמה. אבל לרגע קטן נראה לו שכך קרה. רופא שהיה בקהל הציל את חייו. הציל ונעלם. למה? לאן? ואמא שלו, שילדה שמונה ילדים לפחות – קובעת שבכל פעם שנולדת בת, אלוהים יורד מכסא הכבוד ומתיישב כמה דקות על ספסל קטן. "כי זה עצוב שנולדת בת!" ואיך הטיח תבנית ביצים באשתו המרשעת של בעל הדפוס. בנאי מספר בדיות אמיתיות על בני משפחתו, ידידיו ובכלל. ועל חנה רובינא, נסים אלוני, חנוך לוי, יוסל ברגנר, שלום חנוך, יונתן בר גיורא, ועל החברים משוק מחנה יהודה בירושלים, וכל משפחת בנאי ששרה יחד. בלי לזייף. מאחורי כל סיפורון מסתתרת קריצה, ומרוב קריצות אי אפשר לעצור את הדמעות. בקיצור, אופרה בופה. או מופע סטנדאפ של וירטואז.

מכתבים ברוח יוסי בנאי חי! LETTER IN THE WIND

שבת / 1.5
סינמטק 4 / 20:30

ישראל, 2000 / 70 דקות
עברית, תרגום לאנגלית

בימוי, תסריט **רם לוי** / הפקה **בן ציון שירה**
צינום **נילי אצלן, דרור מורה** / עורך **חילי אפרת**
מוסיקה **שלום חנוך, יונתן בר גיורא**

סיפורה של באשה THE STORY OF BASHA

מוקרן עם הסרט: מחבואים
Screened with: Hide and Seek

שלישי / 4.5
סינמטק 4 / 18:30

ISRAEL, 1976 / 35 min
Based on a story by Bashevis Singer
Hebrew

Director and screenwriter **DAN WOLLMAN** / Producer **YOSSI MESHULAM**
Cinematographer **SHRAGA MERCHAV** / Editor **OFRA RIESENFELD**
Set designer **ITZIK ALBLAK** / Music **ALEX KAGAN** / Costume designer **RUTH DAR**
Starring **GILA ALMAGOR, ARNAN TZAFRIR, RACHEL SHORE, ASHER TZARFATI**

A rich man arrives at a brothel and offers one of the women working there (Basha) a substantial fee to accompany him on an unknown trip. On the way to their destination, she undergoes a quick transformation, after which the man takes her for a surprise visit with his ex-wife and son. For this one day, Basha's life changes. She forges a special bond with this unfamiliar child, experiencing a reality that, under other circumstances, could have been hers.

"Basha's Story" won the Israel Broadcasting Authority's Best Drama of the Year Award in 1977.

ישראל, 1976 / 35 דקות
עפ"י סיפור של יצחק בשביס זינגר
עברית

בימוי ותסריט **דן וולמן** / הפקה **יוסי משולם**
צילום **שרגא מרחב** / עריכה **עפרה ריזנפלד**
תפאורה **איציק אלבלק** / מוזיקה **אלכס כגן** / עיצוב תלבושות **רות דר**
בהשתתפות **גילה אלמגור, ארנן צפריר, רחל שור, אשר צרפתי**

איש עשיר מגיע לבית בושת ומציע לאחת הנשים העובדות שם (באשה) להתלוות אליו למשימה עלומה תמורת תשלום נכבד. בדרך לביצוע המשימה היא עוברת מהפך מהיר, שבסיומו לוקח אותה האיש לפגישה מפתיעה עם גרושתו ובנו. ליום אחד בלבד משתנים חייה של באשה, שיוצרת קשר מיוחד עם הילד הזר, והיא חווה מציאות שבתנאים אחרים הייתה יכולה להיות שלה.

בשנת 1977 זכתה "סיפורה של באשה" בפרס הדרמה הטובה של השנה ברשות השידור.

נוף עם מאיר פיצ'חדזה LANDSCAPE WITH MEIR PICHHADZE

מוקרן עם הסרט: גנרל שוורצפוט
צד נמרים ורודים במדבר סהרה
Screened with: General Schwartzpot
Hunts Pink Tigers in the Sahara Desert

שני / 3.5
סינמטק 4 / 19:00

ISRAEL, 2000 / 76 min
Georgian, Hebrew, Hebrew & Russian Translation

Director **LINA CHAPLIN** / Producer **MIRIT TOOVI, CHANNEL 2**
Cinematographer **DANNY BARNEA** / Editor **BRACHA ZISMAN-COHEN**

Georgian-born Israeli artist Meir Pichhadze never let emotion run his life. He hated nostalgia, but in the spring of 1999, he returned to Georgia with his friend Aaron and the spirit of his dark-eyed sister Makvalla. She died by suicide a year after arriving in Israel and it is said she died of longings for her homeland. It turns out that nostalgia was in fact simmering inside Meir and it led him back to Georgia to explore some old wounds.

In Tel Aviv 1999, Pichhadze was living by the city's old central bus station. His diary is scribbled on cigarette cartons; he thinks in Hebrew but writes in Georgian. At a studio in New York, Meir wakes up in the afternoon, paints until late and then hits the bars. This isn't entertainment – it's life.

Kutaisi, 1999. Meir discovers that no magic wand can make the spirits of the past disappear. They can pop up unexpectedly and in irrational ways.

ישראל, 2000 / 76 דקות
גיאורגית ועברית, תרגום לעברית וחסיית

בימוי **לינה צ'פלין** / הפקה / **מירית טובי, ערוץ 2**
צילום **דני ברנע** / עריכה **ברכה זיסמן-כהן**

מאיר פיצ'חדזה, אמן טוטאלי, לא ייתן לרגש לנהל את חייו. הוא שונא נוסטלגיה. אבל באביב 1999 הוא חוזר לגרוזיה ולצידו אהרון, חבר ילדות, ואיתו גם עיניה השחורות של אחותו מקוואלה, שהתאבדה שנה אחרי שהגיעו לארץ. אומרים שהיא מתה מגעגועים לשם. מתברר שהנוסטלגיה השיגה גם את מאיר והיא מוליכה אותו לגרוזיה, לגרד שם עצבים רדומים. תל אביב 1999. פיצ'חדזה גר ליד התחנה המרכזית הישנה. היומן שלו כתוב על קופסאות סיגריות. הוא חושב בעברית. כותב בגרוזינית.

סטודיו בניו יורק. מאיר מתעורר אחה"צ, מצייר עד השעות הקטנות ואחר כך בארים ושתייה. זה לא בילוי – אלה החיים. קוטאסי 1999. מאיר מגלה שאין מילות קסם שיגרמו לרוחות העבר להיעלם. הן עשויות להופיע בכל מיני הקשרים לא מתוכננים, לעתים גם לא הגיוניים.

הסרט הוקרן לראשונה בערוץ 2.

רק לא לחשוב שני פעמים (הצוענים של יפו)

NEVER THINK TWICE (THE GYPSIES OF JAFFA)

מוקרן עם הסרט: הכלה וצייד הפרפרים
Screened with: The Bride and the
Butterfly Hunter

שלישי / 4.5
סינמטק 4 / 21:00

ISRAEL, 1971 / 65 min
Hebrew / Based on a story by Bashevis Singer

Director and producer **RAM LOEVY** / Editor **DALIA EZOV**
Cinematographers **YITZHAK OREN, TIBI SALOMON** / Narrator **UZI LEVY**
Starring / **HANNA ROVINA, AHARON MESKIN, RAFAEL KLACHKIN, SHIMON FINKEL, YOSSE BANAI, STELLA AVNI, SHMUEL SEGAL, DUDU YAREONI, EDITH ASTRUK, AVIVA MARKS**

Jaffa, an ancient city founded before the flood. A city of oranges, gypsies, English prostitutes, and Jews who came from the camps. There, in the camps, a Jewish man named Tomas and a gypsy named Zara promised each other that, if they survived, and if one of them had a son and the other a daughter, their children would marry. But things go awry. Against the backdrop of a Jaffa nightclub, with its atmosphere of magic, dancing, and card-playing, a gypsy and a dancing bear reveal a story of love, betrayal, and murder. Loevy's documentary follows the dramatic and gripping rehearsal process of "The Gypsies of Jaffa" at the Habima theatre until its premiere. The film, which was produced in the early years of Israeli television, also highlights the behind-the-scenes struggle against this new media.

ישראל, 1971 / 65 דקות
תיעוד החזרות על המחזה "הצוענים של יפו", מאת ניסים אלוני, בתיאטרון הבימה
עברית

בימוי והפקה **רם לוי** / עריכה **דליה אזוב** / צילום **יצחק אורן**, **טיבי סלומון**
קרייטת **עוזי לוי** / בהשתתפות **חנה רובינא, אהרון מסקין, רפאל קלצ'קין, שמעון פינקל, יוסי בנאי, יוסי פולק, סטלה אבני, שמואל סגל, דודו ירדני, אדית אסטרוק, אביבה מרקס**

יפו, עיר שנוסדה לפני המבול. עיר תפוזים, צוענים, זונות אנגליות ויהודים שבאו מן המחנות. שם, במחנות, הבטיחו תומאס וזליגורא ומאדאם זארה הצוענית, זה לזו שאם יינצלו, ואם ייוולדו לזה בן ולזו בת, ילידהם יינשאו. אלא שהעניינים השתבשו. על רקע מועדון הלילה הצועני "זינגרה", באווירה של כשפים, ריקודים וקלפים, צועני דוב מרקד חושפים סיפור אהבה, בגידה ורצח. "רק לא לחשוב 2 פעמים" – סרטו התיעודי של רם לוי, עוקב אחר תהליך החזרות הדרמטי ורב המהפכים של המחזה וההצגה "הצוענים של יפו", בתיאטרון הבימה, עד לבכורה. הסרט שהופק בשנותיה הראשונות של הטלוויזיה הישראלית, עוסק גם במאבק הסמוי של התיאטרון במדיה החדשה.

ISRAEL, 1991 / 122 mins. (2 episodes)
Based on the book by Batya Gur
Hebrew

Director **NADAV LEVITAN** / Screenwriter **BATYA GUR**
Producers **DORON ERAN, UZI GUTSTADT, ARNON ZADOK, URI SABAG**
Cinematographer **AMNON SALOMON** / Editor **RACHEL YAGIL**
Starring **ARNON ZADOK, MILI AVITAL, GILAT ANKORI, LIMOR GOLDSTEIN, SHMIL BEN ARI**

Dr. Eva Neidorf, a revered psychiatrist at the Jerusalem Psychoanalytic Institute, is found dead on a Saturday morning, shortly before she was to deliver an important lecture to her colleagues. Everyone at the institute, founded and headed by the respected Prof. Hildesheimer, is completely unnerved. Inspector Michael Ohayon, the protagonist of Batya Gur's thrillers, leads an investigation into the murder and encounters a fascinating web of people and behaviors among the institute's members and their patients. He discovers, among other things, that all the print copies of Dr. Neidorf's lecture have been stolen and reveals what may have prompted one of the institute's employees or patients to want the lecture canceled. At the end of the second episode of this fascinating drama, Ohayon will, naturally, crack the case.

רצח בשבת בבוקר THE SATURDAY MORNING MURDER

רביעי / 5.5
סינמטק 4 / 20:30

ישראל, 1991 / 122 דקות (2 פרקים)
על פי סיפור של בתיה גור
עברית

בימוי **נדב לויטן** / תסריט **בתיה גור**
הפקה **דורון ערן, עוזי גוטשטט, ארנון צדוק, אורי סבג**
צילום **אמנון סלומון** / עריכה **רחל יגיל**
בהשתתפות **ארנון צדוק, מילי אביטל, גילת אנקורי, לימור גולדשטיין, שמיל בן ארי**

ד"ר אווה ניידורף, פסיכיאטרית בכירה ונערצת במכון הפסיכואנליטי בירושלים, נמצאה ללא רוח חיים בשבת בבוקר, זמן קצר לפני שעמדה לשאת הרצאה חשובה לפני חברי המכון. המכון, בראשותו של פרופ' הילדסהיימר, המייסד מעורר ההערצה של המוסד המכובד, עובר טלטלה רצינית. פקד מיכאל אוחיון, גיבור ספרי המתח של בתיה גור, מנהל את החקירה ונתקל במארג מרתק של בני אדם והתנהגויות בקרב חברי המכון ומטופליהם. הוא מגלה בין השאר שהרצאתה המודפסת של ד"ר ניידורף על כל עותקה נגנבה, ומבין שהייתה סיבה רצינית לאחד מאנשי המכון, או אולי לאחד מהמטופלים, למנוע את קיומה של ההרצאה. בסוף הפרק השני של הדרמה המרתקת הזאת הוא יפתור, כמובן, את התעלומה.

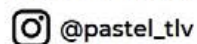

זוכה בפרס "המסעדה המעוצבת ביותר" בתחרות העולמית
Space design award idea - 2014

רשימת La liste - דירוג בין 1,000 המסעדות הטובות בעולם

גן הפסלים, מוזיאון תל-אביב, שדרות שאול המלך 27 | טל. 03-6447441

ראשון-שבת: 12:00-00:00

תצלומי
1952-2002
MY STILLS 1952-2002

רביעי / 5.5
סינמטק 4 / 18:30

ISRAEL, 2003 / 63 mins
Hebrew

Directors **DAVID PERLOV** / Producers **LIRAN ATZMOR, DAN MUGGIA**
Cinematographer **YACHIN HIRSCH** / Editor **TAMA PILZ HUNTER** / Consultant **SHUKA GLUTMAN**
A co-production of **BELFILMS, AND THE ISRAEL FILM SERVICE**

ישראל, 2003 / 63 דקות
עברית

בימוי **דוד פרלוב** / הפקה **לירן עצמור** / מפיק אחראי **דן מוגיה**
צילום **יכין הירש** / עריכה **תמרה פילץ-הנטר** / עורך שוקה גלוטמן
הפקה / שירות הסרטים הישראלי ובכפילמס בע"מ

This last film by the director and beloved teacher David Perlov deals with the art of photography, both film and still photography. The film is formed as a triptych: The first part contains thoughts on photography; the second part deals with three photographers that inspired Perlov: David Seymour, who documented the era of the establishment of the state, Henri Lartigue, who documented great inventions of the early 20th century, and Henryk Ross, who documented the Holocaust and Jews of the Lodz Ghetto. Ross hid his photographs underground when he and his wife were sent to Auschwitz; he survived and found the photos, which later served as evidence in the Eichmann trial. The third part of the film presents still photographs by Perlov that serve as a summary of his life—from the first black-and-white photographs he took in 1952 in Paris, to photographs of passersby he shot from his local café in Tel Aviv during the final years of his life.

סרטו האחרון של במאי הקולנוע והמורה הנערץ דוד פרלוב עוסק באמנות הצילום - צילום קולנוע וגם צילום סטילס. בחלקו הראשון מחשבות על צילום; חלקו השני עוסק בשלושה צלמים ששימשו לפרלוב השראה: דייוויד סיימור שתיעד את תקופת קום המדינה; הנרי לרטיג שתיעד את שואת יהודי הגדולות של תחילת המאה ה-20; והנריק רוס, שתיעד את שואת יהודי גטו לודז', הסתיר את התצלומים מתחת לאדמה כאשר הוא ואשתו נשלחו לאושוויץ, שרד - וצילומיו שימשו עדות במשפט אייכמן. חלקו השלישי של הסרט מציג תצלומי סטילס של פרלוב שהם מעין סיכום של חייו - מהתצלומים הראשונים שצילם בשנת 1952 בפאריס, בשחור-לבן, ועד לתצלומים של עוברי אורח שנהג לצלם מבית הקפה שמתחת לביתו, בפסאז' 'לונדון מיניסטור' בתל אביב, בעיקר בשנתיים האחרונות לחייו.

← סרט הפתיחה

11 מרינה אברמוביץ': מברוזזנת לברבור
MARINA ABRAMOVIC: THE UGLY DUCKLING

← סרט הנעילה

13 ריקוד הג'אז - הסיפור האמיתי
UPROOTED - THE JOURNEY OF JAZZ DANCE

← אדריכלות

15 הרחוב
RINA'S REHEARSAL

16 האדם שמאחורי האדריכל, יורן אוטזון
JØRN UTZON THE MAN & THE ARCHITECT

17 כך בונים היסטוריה
WHERE TO WITH HISTORY?

← אמנות פלסטית

19 אבאס נפרד מאבאס
ABBAS BY ABBAS

20 אליוט ארויט - שתיקה נשמעת טוב
ELLIOTT ERWITT - SILENCE SOUNDS GOOD

21 אשר: מסע אל האינסוף
ESCHER, JOURNEY INTO INFINITY

22 בולקס
BEYOND THE BOLEX

23 טולוז לוטרק, אמן חסר מנוח
TOULOUSE LAUTREC, L'INSAISSISSABLE

24 מלחמה, אמנות וחלום
WAR OF ART

25 מרסל דושאן
MARCEL DUCHAMP: ART OF THE POSSIBLE

26 סיי היקר
CY DEAR

27 עד שיעלם האור
VISION PORTRAITS

← אמנות מחאה

29 האביב של בייגינג
BEIJING SPRING

30 האמנות שמאחורי המהפכה
RED! ART IN SOVIET LAND

31 הקינה של אלפרדו ז'אר
JAAR, LAMENT OF THE IMAGES

← המילה הכתובה

33 אימוג'י, שפה חדשה
EMOJI STORY

34 לידי צ'טרלי עומדת למשפט
LE PROCÈS DE LADY CHATTERLEY

35 סרטים בעקבות משוררים
POETRY FILMS

← מוסיקה

37 ארטורו בנדטי מיכלאנג'לי
BEYOND PERFECTION: THE PIANIST
ARTURO BENEDETTI MICHELANGELI

38 ברנרד הייטינק: המאסטרו המיסתורי
BERNARD HAITINK: THE ENIGMATIC MAESTRO

39 הצ'לן - סיפורו של גרגור פיאטיגורסקי
CELLIST - THE LEGACY OF GREGOR PIATIGORSKY

40 חשמל זורם בכפות ידיהן
SISTERS WITH TRANSISTORS

41 מעשה בחייל, סיפור המעשה
LES AVENTURES DE, HISTOIRE DU SOLDAT

42 סייגי אוזאווה חוזר ליפן
SEIJI OZAWA BACK TO JAPAN

43 צ'רלס אייבס, מוסיקה קצת אחרת
THE UNANSWERED IVES

← מחול

45 לרקוד או למות
DANCE OR DIE

46 מעבר לצעדי שלי
BEYOND MY STEPS

47 נכתב על מים
WRITTEN ON WATER

← קולנוע על קולנוע

49 פליני לנצח
FELLINI NEVER-ENDING

← תיאטרון

51 הריקוד של לינדזי
THEATRE AND LIFE
ACCORDING TO LINDSAY KEMP

52 התיאטרון של גברת F
MRS. F

53 לביים בשלט רחוק
KIRILL SEREBRENNIKOV:
A THEATRE DIRECTOR UNDER ARREST

54 כל העולם הוא ברודוויי
ON BROADWAY

← תחרות קצרים

56

← התוכנית הישראלית בסינמטק

61 אלטרמניה
ALTERMANIA

62 אנאפאזה - הסרט
ANAPHASE, THE FILM

63 גנרל שוורצפוט
צד נמרים ורודים במדבר סהרה
GENERAL SCHWARTZPOT
HUNTS PINK TIGERS IN THE SAHARA DESERT

64 הדוד פרץ ממריא
UNCLE PERETZ TAKES OFF

65 הכלה וצייד הפרפרים
THE BRIDE AND THE BUTTERFLY HUNTER

66 מכתבים ברוח - יוסי בנאי חי!
LETTER IN THE WIND

67 מחבואים
HIDE AND SEEK

68 נוף עם מאיר פיצ'חזקה
LANDSCAPE WITH MEIR PICHHADZE

69 סיפור של באשה
THE STORY OF BASHA

70 רצח בשבת בבוקר
THE SATURDAY MORNING MURDER

71 רק לא לחשוב שני פעמים
THE GYPSIES OF JAFFA (NEVER THINK TWICE)

72 תצלומי 1952-2002
MY STILLS 1952-2002

צוות הפסטיבל

מנהלת הפסטיבל: **מיקי לרון**

מייסדי הפסטיבל: **מיקי לרון, גידי אביבי**

העמותה לקידום סרטי תרבות ואמנות (ע"ר): **מיכל אלטמן, אילון גיטיין, אבי גנור, שמעון דולן, ד"ר יצחק זיידיס, חסיה כהן, איריס לונשטיין, רחל תלמי**

מפיק ראשי: **שחר גולן**

מפיקה בפועל: **אלונה עמרם**

טרפיק: **שי סקיף**

ניהול תוכן: **מיכל חג'י**

מתאמת תוכן: **נטע פניני**

ניהול מערכת כרטיסים והזמנות: **גילת איצקוביץ**

כתיבה ועריכת הקטלוג: **רחלה זנדבנק**

כתיבה נוספת: **אבי יונברג, גיל מרקוביץ**

תרגום הקטלוג: **ענת רחנברג**

עיצוב גרפי: **עמי רן-רחנבאום**

דימוי הפסטיבל: **מריאנה בלדייה**

פתיח הפסטיבל: **אמיר ג'ורג'י**

יחסי ציבור: **יעל אושרוב**

שיווק דיגיטלי ומדיה חברתית: **יהב יאלר**

אתר: **קורל טכנולוגיות**

תרגום הסרטים: **רויאל טייטלס – רוי פיטלוק**

ראיית חשבון: **אנדרי הרשקוביץ, בן הרשקוביץ**

הנהלת חשבונות: **שמעון לוי**

תודות

פנינה קרפין / רחל לוינשטיין / סיון שלק / בילי סגל, שאול בשור, ארכיון התאגיד / דנה גובי, ארכיון שירות הסרטים הישראלי / מאיר רוטן, ארכיון סינמטק ירושלים

לקטורים לתכנית הבינלאומית:

תמר בן עמי, אבי גנור, אלון גרבוז, פרדי גרובר, תמי כץ-פרימן,

ד"ר זיוה קולודני, רוני תורן

לקטורים לתחרות הסרטים הקצרים: **לינה צ'פלין, מיכל חג'י, אבישי כפיר**

שופטי תחרות הסרטים הקצרים: **אולף מולר (גרמניה), שי בידרמן, רותי סלע**

מוזיאון תל אביב לאמנות

מנכ"לית: **טניה כהן-עוזיאלי** / אוצרת ראשית: **מירה לפידות** / מנהל מחלקת אירועים: **דודי פלג** / **מורן ויספיש, ניצן דרור, טל רחנברג, ניצן ניר, יצחק קויפמן, שי זלק, אייל וינבלום, סיגל קפלן, ניב משורר, אולגה פאלי, רמי פלח**

סינמטק תל אביב

יו"ר הוועד המנהל: **משה מורג** / מנכ"לית: **דינה פלד** / מנהלת אמנותית: **דנה מורג** / מנהל התוכניות: **פיני שץ** / מנהלת השיווק: **סמדר ברכה** / מנהלת מחלקת מנויים ושירות: **ירדן רבינוביץ** / אחראי פלטפורמות דיגיטליות: **דורון לכמן** / אחראי VOD: **עמית איצקר** / מנהל הכספים: **בני ברזילי**

משרד התרבות והספורט

שר התרבות והספורט: **חילי טרופר**

מנכ"ל המשרד: **מר רז פרויליך** / ראשת מנהל התרבות: **גלית והבה שאשו** / יו"ר המועצה הישראלית לקולנוע: **אייל בורס, וחברי המועצה לקולנוע** / מנהלת תחום קולנוע והמועצה: **אתי כהן** / שירות הסרטים הישראלי:

דנה גובי, דפנה בנימיני

עיריית תל אביב-יפו

ראש עיריית תל אביב-יפו: **רון חולדאי**

ראש אגף תרבות: **גיויא יהלום** / מחזיקה תיק התרבות:

ריטל בן אשר-פרץ / מנהלת המחלקה לאמנויות: **צלילית בן בט** מחלקת דוברות העירייה: **שרון מילר**

שגרירויות

מכון גתה: **ד"ר קרולה דיר, אנדראס צירן, יעל אלסקה גולדמן**

שגרירות שוויץ: **יעל ווילר**

קרן מנומדין: **מוריס רווח, נעמה מרגלית ושמעון אקסלרוד**

שגרירות סרביה: **דושאן יוביץ**

קבוצת גאון: **דוד זלצר, אלכסנדר ניקוליץ**

המכון האיטלקי: **מרינה טריוולה**

תודה מיוחדת

יסמין קיני, גליקסון השכרת ציוד: אריאל גליקסון, קולנוע לב: אורנה ליפקינד, רויאל טייטלס: רוי פיטלוק, דניאלה דורון, PHD ADVANCED, עיתון "הארץ": נעמי שם טוב, פורום היוצרים הדוקומנטריים, מושיט לוסטיג, רחל יגיל, טלי גולדנברג, רותי סלע.

צוות הפסטיבל מודה לכל הידידים, התומכים והמתנדבים המסורים!

סינמטק
TEL AVIV CINEMATHEQUE

ד.א.ג. סחר פלדה בע"מ
דוד זלצר

מרכז • • •
SUZANNE DELLAL
ד ל ל • • •
CENTRE

הארץ HAARETZ

מתוך 'אשה חסוה אר האקטור' / עמ' 21 →

מתוך: מלחמה, אמתות וחלוים / עמ' 33 →

FILMART.CO.IL

